Felvonulás május 1-én

A MÁJUS 1-I FELVONULÁSRA EGYETEMÜNK HALLGATÓINAK ÉS DOLGOZÓINAK GYÜLEKEZÉS DÉLELŐTT 9.45 ÓRAKOR A THÖKÖLY ÚT 16 SZÁMÚ HÁZ ELŐTT (DIVATÁRU ÜZLET). PONTOS LÉGY!

VILÁG PROLETÁRJAI, EGYESÜLJETEK!

KÖZGAZDASZ

XII. ÉVFOLYAM, 7. SZÁM. 1970. ÁPRILIS 28.

ÁRA: 60 FILLÉR

A felvételi vizsga módszerének változásáról

Az egyetemi felvételi alapvető célja, hogy a rátermettség, a tudás és a megfelelő erkölcsi-politikai-társadalmi magatartás döntse el, kik kerüljenek az egyetemre. Annak érdekében, hogy a hármas követelményrendszer minden eleme megfelelő súlyval érvényesüljön — kísérleti jelleggel — változtatásokat vezetünk be a nappali tagozatra jelentkezők felvételi **vizsgamódszerében.**

A változás lényege a következő:

— egyrészt az írásbeli vizsgán felhasználjuk a **programozott** vizsgamódszer **egyes** elemeit,

— másrészt — írásbeli vizsga formájában — **pályaalkalmassági** vizsgálatot is végzünk, melyek eredménye a szerezhető pontszámba **beszámít.**

A programozott vizsgamódszer egyik bevezetésre kerülő eleme, hogy a társadalomtudományi tárgyakból jól körülhatárolt, ún. „nagy" kérdésre **rövid, lényegi** válasz megoldását írja elő. **Ezzel többek között szeretnénk megvizsgálni a lényegkiemelő készséget, s háttérbe szorítani a formai, jó fogalmazásból, tetszetős felépítésből adódó előnyöket, ill. az ezzel ellentétes hátrányokat.**

A programozott vizsga másik eleme: a már hagyományos 4—5 ún. „kis" kérdés mellett a főkérdéshez tartozó néhány „kis" kérdés megválaszolását is megköveteli. Ezek pontszáma a főkérdés pontszámait növeli, vagy — rossz válasz vagy válasz hiánya esetén — csökkenti.

Az említett kis kérdések — vagy a főkérdés egyik vagy másik lényeges oldalának részletesebb megvilágítását kérik, vagy más, a főkérdéssel összefüggő témára kérdeznek rá.

Az alkalmazott módszernek lényeges vonása, hogy a főkérdés megválaszolása ún. „segítő információkat" alkalmaz, amelyeket — minimális pontlevonás ellenében — igénybe vehetnek a vizsgázók.

A segítő információk tulajdonképpen gondolkodtató, rávezető kérdések, amelyek felhívják a figyelmet a kérdés lényegi összefüggéseire.

Ezzel az elemmel ki akarjuk küszöbölni az izgulásból adódó rövidzárlatokat, azt, hogy ha egy-egy részt nem megfelelően ismer valaki, de a többi igen, akkor egy kérdés ismeretének hiánya ne okozzon teljes kudarcot.

A programozott vizsgamódszer az értékelést is programozza. Pontosan körülhatárolja az elfogadhatóság kritériumait és ezáltal az írásbeli dolgozatok elbírálását még objektívebbé teszi és tovább egységesíti.

Az elmúlt tanévben 100 hallgató részvételével már — mint annak idején közöltük — kipróbáltunk egy hasonló eljárást. A résztvevőkkel való beszélgetés tanúsága szerint nem okozott komolyabb nehézségeket az új módszer.

A változtatás lényegésebb vonása a pályaalkalmassági vizsga beiktatása. A pályaalkalmassági vizsga során — ezt feltétlenül meg kell jegyeznünk — nem a direkt tárgyi tudást, hanem a problémák megközelítésének módját, a szemléletet, logikai készséget, a gazdasági kérdések iránti érdeklődést és érzéket kívánjuk vizsgálni.

A feladatok — közgazdász pályának megfelelően — gazdasági, gazdaságpolitikai, politikai jellegűek lesznek. Természetesen úgy állítjuk össze azokat, hogy gimnazisták is — akik nem tanultak közgazdasági tárgyakat — jól meg tudják oldani, ha világnézeti, politikai és gazdasági ismereteik elérik az átlag középiskolástól elvárható szintet, azokat értelmesen és gondolkodva tudják használni és az átlagnál jobb érzékük van a közgazdasági pálya iránt.

Hogy jelezzük a feladatok jellegét, mindhárom kérdéscsoportból közlünk egy-egy típust.

A GAZDASÁGPOLITIKAI KÉRDÉS:

Véleménye szerint milyen ráfordításokkal, milyen eredményekhez vezet a pillanatnyilag háztartást vezető nők bevonása a termelésbe?

Válaszként nem mutatókat kérünk, hanem annak meglátását, hogy az így elérhető nemzeti jövedelem növekedés nemcsak közvetlen ráfordításokat igénvel, hanem olyan társadalmi szintű ráfordításokat is, mint a szolgáltatások színvonalának javítása, a bölcsőde- és óvodahálózat bővítése, stb.…

A gazdasági érzéket vizsgáló feladatok egyik típusa a napilapokban olvasható közgazdasági jellegű cikkek iránti érdeklődést, és az ebből szerzett ismereteket próbálja lemérni, **másik típusa számpéldákon keresztül a gazdasági élet összefüggéseinek felismerésére irányuló érzéket vizsgálja.**

A világnézeti és politikai szemléletmód-vizsgálatának egyik változata lehet az a mód, hogy egy politikai kérdésről leírunk többféle álláspontot.

A jelöltnek ki kell választania, hogy melyikkel ért egyet, illetve a különböző nézeteknek melyek azok az elemei, amelyeket helyesnek tart. Néhány mondatban össze kell foglalnia saját álláspontját, megindokolva azt.

A felvételi vizsga módszerének megváltoztatása — bizonyos mértékig — az egyetemen szerezhető pontok arányát is megváltoztatja.

A középiskolákból hozott, és az egyetemen szerezhető pontok 50—50%-os arányát nem változtatjuk meg. Hasonlóképpen változatlan marad az írásbeli vizsgán szerezhető pontok eddigi aránya is.

Változás abban lesz, hogy az eddigi 5 pont helyett csak három pont szerezhető a tantárgyi szóbeli vizsgákon, és 2 pont a pályaalkalmassági írásbeli vizsga eredményéből. A pályalkalmassági vizsga értékelésének pontszámát tehát az eddigi szóbeli vizsgán szerezhető pontok rovására számítjuk be.

Ennek következményeképpen a tantárgyi szóbeli és a pályaalkalmassági vizsgán meg kellett változtatnunk az 5 fokozatú osztályozási rendszert is.

A szóbeli vizsgákat 0—3 osztályzattal, a pályaalkalmassági dolgozatot 0—4 osztályzattal (így jön ki felezéssel a 2 pont) lehet értékelni. Az öt, és a három, illetve négy fokozatú osztályozás összehangolása a következőképpen történik:

a 0—3 esetén	a 0—4 esetén
elégtelen = 0	elégtelen = 0
elégséges = 1	elégséges = 1
közepes = 2	közepes = 2
jó = 3	jó = 3
jeles = 3	jeles = 4

A felvételi vizsgán szerezhető pontok a következőképpen oszlanak meg:

Tárgy.	Matematika	Politikai gazdaságtan vagy történelem	Pályaalkalmassági vizsga
Írásbeli	0—5	0—5	—
Szóbeli	0—3	0—3	0—4
Összesen:	0—8	0—8	0—4
A pontok:	0—4 +	0—4 +	0—2=0—10

K. J.

Részletek dr. Szabó Kálmán előadásából:

Lenin eszméi és a magyar gazdasági valóság

…Mi, magyarok, emlékezhetünk-e Leninre méltóban, mint úgy, hogy tanításával vetjük össze a szocialista társadalom építése során megtett fejlődésünket; arra a Leninre tehát, aki oly nagyra becsülte az 1919-es Tanácsköztársaság nemzetközi jelentőségét, és arra, aki az első szocialista államot, a szovjet államot szervezte, melynek Vörös Hadserege nyitotta meg az utat hazánkban 1945-ben a szocialista fejlődés előtt?

…Elméleti írásaiban a szó szoros értelmében egyetlen olyan gondolat sincs, amely ne a konkrét gyakorlati következtetések, lehetséges és szükségszerű megoldások irányába mutatna.

…Ezért és ennyiben szolgálhattak és szolgálhatnak elméleti tételei, az általa alkalmazott kutatási, s harci módszerek a gyakorlati cselekvés vezérfonalául.

Kell-e bizonyítani azt, hogy amit Lenin például a marxi *újratermelési elmélet* terén, tett, az *egyrészt* valóban tudományos kibővítése volt Marxnak, s az *másrészt* valóban alapul szolgált sorsdöntő gyakorlati következtetések levonásához, nevezetesen a kapitalizmus oroszországi fejlődésére és a párt akcióprogramjára vonatkozóan. Ugyanezt mondhatjuk imperializmus-elméletéről, amely kétségbevonhatatlanul szerepet játszott annak megindoklásában, hogy győzhet a szocialista forradalom és felépíthető a szocializmus egy országban. Hasonlóan vélekedhetünk a marxi *földjáradék-elmélet* továbbfejlesztéséről is. A történelmi előremozgás különböző szakaszaira nézve ez képezte az agrárkérdésben, a parasztság különböző rétegeihez való viszony ügyében követendő politika kidolgozását.

Elég ennyi is annak érzékeltetésére, hogy Leninnél senki sem tudta jobban megérteni és következetesebben figyelembe venni Marx tanaiból azt, ami lényegük, azt t. i., hogy a marxista elmélet nem tételek, nem levezetések *zárt* foglalata, hanem a tudományos gondolkodás *nyílt* rendszere, s így ennek a gondolkodásnak mindig célja is és próbatevője is a valóságot fenntartva-átalakító gyakorlat.

Ennek köszönhető, hogy *alapvető* kérdésekben Lenin sohasem tévesztett mércét. Helyesen tudta meghatározni a teendőt még olyankor is, amidőn a körülményekben gyökeres és gyors fordulatok álltak elő. A legszemléltetőbben mutatta ezt az 1917-es oroszországi polgári, majd szocialista forradalom időszaka, amidőn egyébként évtizedek alatt végbemenő események hetekben, napokban sűrűsödtek össze, váratlan helyzeteket teremtve.

A hirtelen és mélyreható változások, képzett marxistákat, kipróbált harcosokat is gyakran tettek tanácstalanokká, vittek tévútra. Miért? Azért, mert fogalmakban gondolkodtak, és a tételeket keresték a gyakorlatban, holott tételek egyike-másika használhatatlanná vált. És Lenin? Rá, ellenkező módon jellemző: ő a *gyakorlat* logikáját fürkészte, azt, hogy a felszín mögött mi a rejtett tendencia, s amikor meggyőződött tételének igazsága felől, nem zavartatta magát a formuláktól. Nem viszolygott attól, hogy szigorúan szembenézzen a realitással, még, ha könyörtelen is az, és saját korábbi álláspontjával, még ha tévesnek bizonyult is az.

…Tudjuk jól, hogy az új gazdaságpolitika bevezetése milyen erőteljes ellenállásba ütközött azok részéről, akik dogmatizmusból és opportunizmusból nem hittek a szocializmus felépítésének lehetőségében egy olyan, gazdaságilag alacsony szinten levő országban, mint amilyen a Szovjetunió volt a 20-as évek elején. Az is közismert, hogy a NEP-re való irányvétel, eszmei szembefordulást jelentett korábban kialakult és pl. a kommunák gyors elterjedéséhez, a közvetlen termékelosztáshoz, a szükséglet szerinti részesedés gyors megváltoztatásához fűződő szemléletekkel, nem egy esetben Lenin elképzeléseivel is.

…A magyar gazdaság fejlődésének a felgyorsulása a két világháború közötti időszakhoz viszonyítva, tehát negyedszázaddal összevetve — tartósnak bizonyult. Akkor a nemzeti jövedelem — mint ismeretes — évi átlagban 1,5 százalékkal növekedett. Az elmúlt 20 évben ellenben több, mint háromszoros, évi átlagban 5,5 százalékos volt ez a gyarapodás. 1920 és 1942 közt az ipar évente átlag 2 százalékkal bővült, viszont 1949-től 1969-ig évi 9 százalékkal. Ez azt jelenti, hogy 1 főre számítva ma háromszor nagyobb a nemzeti jövedelem, és 7,5-szer az ipar termelése 1938-hoz képest. A mezőgazdaság, amely az előző 15 év alatt másfélszeresére növelte termelését, ma 25—30 százalékát adja a nemzeti jövedelemnek, szemben az 1938. évi 50 százalékos aránnyal. Azután, hogy a tervgazdálkodás első éveiben felszámoltuk a Horthy-időszakot végigkísérő falusi, ipari és értelmiségi munkanélküliséget. 1949 és 1969 között 25 százalékkal nőtt meg a termelésben foglalkoztatottak száma (a mezőgazdaságban eközben 50 százalékról 29 százalékra csökkent) és 2,7-szeresére emelkedett a népgazdasági termelékenység — az egy dolgozóra jutó nemzeti jövedelem —, s közel ennyivel (2,5-szeresével) fogyaszt többet ma — 1 főre számítva — az ország lakossága.

Ezeknek az eredményeknek *közük* van ahhoz, hogy negyedszázad alatt megnövekedett tekintélyünk a világ szemében.

…De ezzel együtt és vele kölcsönhatásban nagy súllyal esnek latba gazdasági vívmányaink is. Tehát az a körülmény, hogy amíg 1938-ban a nemzetközi statisztika Magyarországot — az egy lakosra jutó 200—240 dollárnyi nemzeti jövedelemnél fogva — Európa legkevésbé fejlett országai közé sorolta (Spanyolországgal, Görögországgal egy kategóriába), ma viszont az egy lakosra jutó 700 dollár mutató alapján ezeknél 40—50 százalékkal magasabb szinten álló, tehát a gazdaságilag közepesen fejlett országok sorában tart bennünket nyilván.

Ám a negyedszázados évforduló ünnepségei közepette sem szabad említetlenül hagyni azt, hogy elért eredményeink nagyobbak lehetnének, ha nem fordultak volna elő súlyos hibák, melyek során az 50-es években olyan lenini normák szenvedtek sérelmet, mint a pártvezetés kollektivitása, a szocialista törvényesség tiszteletben tartása, a parasztság rétegeihez való differenciált gyakorlati viszony, a fokozatosság és a meggyőződés követelménye a szövetkezeti mozgalom vonatkozásában, s egyáltalán az ország teherbíróképességének, sajátos adottságainak reális számbavétele a gazdaságpolitika konkrét kialakítása és megvalósításának módszerei tekintetében.

(Folytatás a 3. oldalon)

A tudományos munka nagy seregszemléje

Hazánk felszabadulásának 25. évfordulója és a Lenin-centenárium tiszteletére egyetemünk tanácsa tudományos ülésszakot rendezett. A megnyitó plenáris ülésen egyetemünk rektora, dr. Szabó Kálmán tartott bevezető előadást Lenin eszméi és a magyar gazdasági valóság címmel. A plenáris ülés elnökségében helyet foglaltak meghívott vendégeink: Friss István akadémikus, a Központi Bizottság tagja, Háy László akadémiai levelező tag, a Központi Bizottság tagja, Duschek Lajosné, a IX. kerületi Pártbizottság első titkára, Bacsó Béla, a IX. kerületi Pártbizottság titkára, Kahulits László, a Művelődésügyi Minisztérium felsőoktatási főosztályának vezetője, Rovó Jenő, a Pártközpont munkatársa, valamint testvérintézményünk, a moszkvai Plehanov Népgazdasági Intézet képviseletében R. A. Akopov professzor, R. V. Korneva és N. A. Ivanov docensek.

A plenáris ülést a négy szekció előadásainak feldolgozása és megvitatása követte.

A tudományos ülésszakot 22-én, a nagy tanácsteremben megtartott ünnepi tanácsülés zárta be.

„A" szekció

„A szocializmus építésének néhány politikai kérdése" címmel **dr. Farkas Sándor** tanszékvezető egyetemi tanár elnökletével megtartott szekció ülésen három dolgozat nyilvános megvitatására került sor.

Szarvas László, a tud. szoc. tanszék tanársegéde dolgozatában a felszabadulást követő demokratikus átalakulási folyamatot akadályozó reakciós Szabadság Párt tevékenységét és politikai szerepét elemezte.

Poller Imre munkájában a „felszabadulás — népi demokratikus forradalmunk kezdete és szerves része" témáját fejtette ki igen színvonalasan.

A harmadik dolgozat szerzője **Jakab Miklós**, az MKP 1945—48 közti értelmiségi politikájának elemzését adta. Ennek a kérdésnek a kifejtésében a szerző differenciáltan az értelmiséget 6 kategóriába sorolta, s minden egyes réteg politikai arculatának részletes jellemzését vázolta fel. A dolgozat fő célkitűzésének tartotta annak bemutatását, hogy bár az MKP-nak nem volt egységes, írásban is kidolgozott értelmiségi politikája, csak elemei, mégis a kommunisták az értelmiség differenciált megítélésére törekedtek.

A dolgozatok tartalmának rövid ismertetését követő vitában a hozzászólók túlnyomó többsége Jakab Miklós dolgozatának néhány megállapításával szállt vitába. Így **Karsai Elek** az értelmiség második csoportjának a közalkalmazottak, a szerző által egyértelműen konzervatívnak tartott politikai állásfoglalását vitatta. Karsai szerint — s e megállapításával a dolgozat szerzője is egyetértett — a közalkalmazottak azon része, mely a Horthy korszakban igen erőteljesen kompromittálódott, április 4-ét követően nyugatra távozott, míg az itthon maradott köztisztviselők jelentős részt vállaltak az újjáépítési munkálatokban. Az említett hozzászóló a Nemzeti Bizottságok Jakab Miklós által adott megítélését is igyekezett finomítani. A párt egységes értelmiségi politikája hiányának okára az egyik hozzászólás igen érdekes kiegészítést adott Lukács György egy 1949 körül megjelent írását idézve.

Az MKP értelmiségi politikájának kialakításánál egy hosszan elnyúló polgári demokratikus forradalomra számított, s ezért az 1948-as fordulat e szempontból bizonyos mértékig váratlanul érintette a magyar kommunista mozgalmat.

A vita során számos értékes mozzanattal kiegészült az a tárgykör, hogy miért nem sikerült az MKP-nek a pedagógusok körében jelentős eredményeket elérnie a felszabadulást követő 2—3 évben.

A hozzászólók véleménye szerint itt nem is az MKP valamilyen hibás politikai elképzelése, hanem a pedagóguspálya más értelmiségi munkaköröknél sokkal nagyobb mértékben „világnézeti koncentrikus" jellege okozott nehézségeket. Az MKP értelmiségi politikájának ténylegesen hiányzó mozzanata ebben az időszakban a külföldön élő magyar értelmiségiek megnyeréséért folytatott tevékenység volt.

Az elmondottakból látható, hogy Jakab Miklós dolgozata igen élénk vitát váltott ki. Igazságtalanok lennénk, ha nem szólnánk e dolgozat úttörő jellegéről. Igen szinvonalasan, a meglevő levéltári anyag széleskörű ismeretében egy ma még alig feltárt téma kidolgozását adta a szerző. E témakör számos feltáratlan kérdése közül jó néhány, így az új értelmiség kialakulásának problematikája önálló dolgozat témáját jelentheti.

„B" szekció

A filozófia-szekció ülése sok érdekességet ígért, hiszen egyedül itt vettek részt hallgatók is az ülésszak munkájában. Az előadások és korreferátumok anyagát már előre sokszorosíttatta a tanszék (sajnos, objektív nehézségek miatt csak kis példányszámban), így a helyszínen csak a rövidített kivonatokat hallottuk.

Először **dr. Kiss Artur** tanszékvezető tartott bevezetőt „Lenin és a jelenkor" címmel. Elmondta, hogy az UNESCO statisztikája szerint is Lenin műveit adták ki a legtöbb nyelven és a legtöbb példányszámban. Felmerül a kérdés — mondta előadásában —, hogy gyakorlati tevékenysége mellett vajon filozófus volt-e? Hiszen nem mindenki filozófus, aki filozófiával foglalkozik. De

Lenin teoretikai munkássága éppoly jelentős, mint államszervező, forradalomirányító ténykedése.

Már Lenin megállapította, hogy a jobboldal Marx tanait használja fel a marxizmus ellen. Most is ugyanez történik — Lenin műveit használják fel a leninizmus ellen. Ezért nem szabad elhanyagolnunk a marxológiát — ezt a helyzeti előnyt nem adhatjuk meg a polgári filozófusoknak!

Dr. Gondi József docens előadása a legáltalánosabb értelemben vett anyag és tudat lenini felfogásával foglalkozott. Először két problémát említett meg a témával kapcsolatban: — Különösnek tűnhet, hogy közgazdászok, gyakorlati szakemberek között a legáltalánosabb kérdésekkel foglalkozunk. De Leninnek is ez volt a módszere — az általános összefüggésekre építve jutott el konkrét problémákhoz. A fő összefüggések viszont — amelyeket Marx, Engels és Lenin már kidolgoztak — helytállóak, ezeken nincs mint módosítani. A jelenlegi ideológiai harcban az alapelvek megvédése a legfontosabb.

Erdei Mihályné Leninnek a társadalom objektív megismeréséről vallott nézeteit fejtegette előadásában. Korunkban — amikor ellentétes osztályok állnak egymással szemben, vajon lehetséges-e az objektív megismerés? Lenin igennel válaszolt. — A munkásosztálynak létérdeke az objektív folyamatok megismerése, a tömegek szerepének megértése.

T. Őri Julianna az ideológiai harc lenini módszertanáról tartott korreferátumot. Az első módszer a történeti elemzés, nem véletlenszerű — a szükségszerű vonásokat kell feltárni. Ezenkívül szükség van az adott ideológiai áramlatok osztályalapjának figyelembevételére, a társadalom szociális strukturájának felmérésére. Különösen korunkban, amikor a szilárd elméleti fegyelem híján már rég megcáfolt eszmeáramlatok jelentkeznek új köntösben.

Fukász György, a Zeneművészeti Főiskola filozófia tanszékének vezetője a lenini eszmék futurológiai vonatkozásairól beszélt. 2000-hez közeledvén egyre divatosabbá válik ez a tudomány, amelyet eddig főleg polgári gondolkodók műveltek. Dolgozzuk ki mi a futurológia alapelveit, ne hagyjuk meg számukra, hiszen van olyan „municiónk", amelynek segítségével könnyen szembeszállhatunk velük.

Mihály Albert az osztály lenini fogalmával foglalkozott. A tulajdon, a társadalmi igazgatás kérdését taglalta. Majd arról beszélt, hogy az új típusú, munkás-paraszt értelmiségi réteg még nem képes elfoglalni az őt megillető helyet társadalmunkban.

Sólyom Antal a burzsoá propagandáról szólt.

Radics Ágnes (III/elméleti) felszólalásában Lenin demokráciaelméletét ismertette. A demokrácia fejlesztését a mikroközösségekben látja, hiszen csak alulról induló kezdeményezés lehet demokrácia. Lenint idézte, aki szerint a demokrácia tényleges gyakorlata véget vet a bürokráciának.

Jozsits Zsuzsanna (III/elméleti) Kelet szocialista mozgalmairól beszélt — Lenin művei alapján. Azt fejtegette, megvan-e a lehetőség arra, hogy elmaradott országban is legyen szocialista átalakulás.

Szirmai Péter (III/elméleti) Lenin szocializmus elméletéről beszélt, és főként a kommunizmusba való átmenet kérdéseit taglalta. Elmondta, hogy könnyebb egy osztály uralmát megdönteni, mint eltörölni az osztályokat általában. Beszélt a proletárdiktatúra eszközeiről, a „jó" és a „rossz" fogalmáról a szocializmusban. Felszólalása nagy vitát váltott ki, amely az ülésszak végére sem zárult le megnyugtatóan.

Dr. Kiss Artur zárszavában méltatta az évforduló és az ülésszak jelentőségét. Kifejezte sajnálkozását, hogy hiányzott a szélesebb propaganda, s így kevesen voltak jelen. A szekcióülésen tapasztaltak alapján megjegyezte, hogy az elkövetkezendőkben a felszólalóknak meg kell tanulniuk tömören összefoglalni mondanivalójukat, mivel a tudományos ülések időtartama korlátozott.

„C" szekció

A „Gazdasági növekedésünk, hatékonyság és struktúra" címmel összefoglalt szekcióban három részletben hangzottak el a rövid referátumok és az azt követő viták.

Az ülést **dr. Berei Andor** egyetemi tanár és **dr. Kovács Géza** egyetemi tanár vezette. Nehéz lenne keresztmetszetet adni a főbb gondolatokról is, ezért inkább néhány, számomra érdekesebb részt emelnék ki. **Dr. Berei Andor** a népgazdaság növekedésének fő tényezőivel foglalkozó referátumában méltatta a negyedszázados fejlődést, összehasonlítva a második világháború előtti és a mai szintet néhány, akkor velünk egyforma fejlettségi fokon levő tőkés országgal. Rámutatott arra is, hogy

nemzeti jövedelmünk növekedési indexszáma a Szovjetunióénál kb. 50 százalékkal alacsonyabb, sőt a többi szocialista országéhoz képest is alacsony.

Szólt az extenzív és intenzív fejlődésről és részletesen elemezte a társadalmi termelés anyagigényességének kedvezőtlen alakulását, az állóeszközök hatékonyságát.

Dr. Matejka Március a regionális fejlesztési politika céljait és a területi adottságokat elemezte. Rámutatott arra, hogy a területi szempontok elhanyagolása akadályozza a népgazdaság arányos fejlődését. Nagyon érdekes volt a „területi egyensúly" megfogalmazása, mint fejlesztési koncepció. Az előadó nem értett egyet a mindenáronvaló iparosítással, szerinte a gazdasági növekedés regionális megvalósítása a mezőgazdaság és idegenforgalom fejlesztésével is lehetséges. A gyorsabb ütemű fejlesztést azonban csak nagyobb agglomeráció bázisán lehet megvalósítani.

Dr. Falusné Szikra Katalin a KGST-országokkal hasonlította össze hazánk fejlődését. A foglalkoztatottság és a munkatermelékenység alakulását összehasonlítva e két tényező ellentétesen alakult. A termelékenység növekedésének a foglalkoztatottsági struktúra változásából adódó növekedése nálunk ment végbe a leglassabban, az utóbbitól megtisztított mutató viszont a leggyorsabb fejlődést mutatta. A referátum érdekes adatokat szolgáltat az intenzív és extenzív fejlődés összehasonlításával és elemzi a termelékenység kedvezőtlen alakulásának okait. **Benedeczky Jánosné dr.** a nemzeti jövedelem számbavételének problémájával foglalkozott és úgy vélte, hogy a folyóáras mutatószámok legalább olyan fontosak, mint a volumenindex sorok. A nemzeti jövedelem alapirányzatát viszont nem elméleti trendekkel (mint Jánossy), hanem empirikus módon határozná meg. Az érték- és volumenindex alakulásának elemzése után a tanulmány a gazdasági növekedés egyes tényezőinek statisztikai vizsgálatával foglalkozik. **Kappanyos Vince** a fogyasztás fejlődése és a gazdasági növekedés kapcsolatát vizsgálta. A nemzeti jövedelem egy főre számítva 1950-ben 6437 forintot tett ki, 1968-ban 14 229 forintot. A fogyasztás fejlődése az elmúlt időszakban viszonylagos stabilitást mutat. A tanulmány a fogyasztásnövekedést meghatározó tényezőket részletesen vizsgálja. Az előbbi forrásául szolgáló felhasznált nemzeti jövedelem hosszú távon fedezhető kell legyen a népgazdaság által megtermelt nemzeti jövedelemből.

Dr. Vámosi Sándor a műszaki fejlődés és az ipari termelés hatékonyságát vizsgálja egy harmincöt országra kiterjedő nemzetközi összehasonlítása alapján. Hazánkban az 1000 főre jutó foglalkoztatottak száma az iparban viszonylag magas, 154 fő (az USA-ban 90) ugyanakkor az egy lakosra jutó termelés szintje igen alacsony.

A hatékonyság fokozásának alapvetően három útja van: az eszközök extenzív kihasználása, a termelés fajlagos ráfordításainak csökkentése, valamint az ágazati szerkezet optimalizálása.

A technikai felszereltség nálunk nem éri el a hatékonysági küszöb értékét (kb. 200 ezer forint/fő), és a termelékenységgel való kapcsolata igen laza. Ennek okát az állóeszközök kedvezőtlen összetételében kell keresnünk. Végül szólt a műszaki fejlesztés alacsony hatékonyságáról, melynek fő okát az alapkutatások nemkívánatos túlsúlyában és a társadalom lassabb adaptációs képességében jelölte meg.

A korreferensek között felszólalt a moszkvai Plehanov Intézet professzora, Akopov elvtárs is.

Az anyagok gondolatgazdagságának eléggé ellentmond, hogy a referátumokat nem mindig követte a hozzájuk méltóan színvonalas vita.

„D" szekció

A „D" szekció címe: A gazdasági hatékonyság és mechanizmus volt. A hétfő délutáni előadást óriási érdeklődés kísérte. A tanácsterem szűknek bizonyult, Csizmadia elvtárs javaslatára a 301-es, két száz férőhelyes előadóterembe vonult át a szekció, mely szintén zsúfolásig megtelt. Az ülés elnöke dr. Szabó Kálmán rektor volt.

Az első előadó, **Liska Tibor** tudományos munkatárs, két dolgozattal vett részt az ülésen. Az első előadásának címe: „A pénzreformkutatás szükségessége és főbb feladatai".

Alapgondolata, hogy a további mechanizmusreform legvalószínűbb változatai a pénzreform alternatívák, amelyek egy fejlettebb pénzgazdálkodási rendszer kialakítását célozzák.

E pénzgazdálkodási rendszer elengedhetetlenül szükségessé teszi az ár- és jövedelemstruktúra egyensúlyba hozatalát, átalakítását. Ennek sikere azon múlik, hogy az utasításos tervgazdálkodás egyensúlyhiányt szülő jövedelemelvonási és újraelosztási rendszere, s az alapját képező monopolisztikus tulajdonviszonyok felválthatók-e a nyílt piaci áregyensúlyt hatékonyan biztosító tőkepiaci mechanizmussal.

Második előadásának címe „A veszteséges export és a pénzreform", ahol az exporttámogatás (ún. állami visszatérítés) valóságos közgazdasági tartalmát vizsgálta.

Veszteségtérítés, vagy csak nyereségvisszatérítés?

Maga a kérdésfeltevés is teljesen újnak tűnik. **Liska** két alapvető esetet vizsgál. Az egyik, hogy az állami visszatérítés lényegében veszteségtérítés, ugyanis

a visszatérítéses vállalatok annyira az átlagon aluli termelékenységűek, hogy 1968-ban évi 13 milliárdos nagyságrendű visszatérítés a kapott egyéb támogatások és mentesítések miatt esetleg még ki sem fejezi a teljes veszteségtérítési igényüket.

A másik alapváltozat, hogy az állami visszatérítés legfeljebb csak kisebb részben fedez tényleges exportveszteségeket. Nagyobb részben vagy esetleg egészében is megfelel nevének, vagyis nem más, mint költségvetési hozzájárulásként fizetett tiszta jövedelmek visszatérítése. Liska vizsgálatai valószínűsítik, hogy a **visszatérítéses vállalatok túl magas terheik miatt nem tudják termékeiket 60, illetve 40 forintos devizaszorzóban realizálni.**

A következő előadást **dr. Máriás Antal** egyetemi tanár tartotta az ár- és jövedelemstruktúra reformjáról és a három szektor helyes árarányairól. Rámutatott a III. szektor árainak nyomottságára, arra, hogy a népgazdaság kompetitív ágazatait magas árakkal védjük az import versenyétől, s csökkentjük egyben külföldi versenyképességét, továbbá a III. szektor nem kompetitív ágazatait az alacsony árakkal irreális gazdasági feltételek közé szorítjuk.

Dr. Kopátsy Sándor igen nagy érdeklődést kiváltó előadásának címe „Gondolatok a szocialista tulajdonosi szervezetről". Csak néhány gondolatot a tanulmányból: a termelőeszköz-piac szükségessége, a vállalatok good-willének értékelésének szükségessége. A tanulmány legnagyobb vitát kiváltó megállapítása a már sokak által ismert Kopátsy-koncepció a tulajdonosi és üzemeltetési funkció kettéválasztásáról. Tehát az árupiac nem funkcionálhat addig, míg nincs tőkepiac. Ezt pedig csak akkor tudjuk megvalósítani, ha az üzemeltetési funkcióit elválasztjuk a tulajdonosi jogtól.

Dr. Hagelmayer István egyetemi docens a konvertibilitás legfontosabb feltételeiről beszélt. Kifejtette, hogy míg az egyes országok belső viszonyai nem válnak monetárissá, addig nemzetközileg sem lesz az. Hogy mégis önállóan hogyan juthatunk el a konvertibilitáshoz — ezt tárgyalta dolgozatában.

Dr. Riesz Miklós egyetemi docens a forgóeszközhitel hatékonyságának kérdéseivel foglalkozott. Hangsúlyozta, hogy a forgóeszközhitelek, mint az áru—pénz egyensúlyt előmozdító eszköznek a hatékonysága növekedjék.

Az előadás utáni vita igen sokáig elhúzódott. A kérdések nagy részét a problémák jellege miatt természetesen nem lehetett lezárni. Ezt a gondolatot fejezte ki **Bíró András** közgazdász felszólalásában, aki javasolta, hogy e problémák kutatására egy vitaplatformot kellene létesíteni, akár egy folyóiratban, akár bármely más fórumon.

Az oldalt összeállította: Pongrácz György. A szekcióülések anyagait írták: Késedi Ferenc, Lapath Éva, Kazár Péter és Egerszegi Csaba. Foto: Kálmán Dezső.

Karsai Elek hozzászólása az A-szekcióban

Részletek dr. Szabó Kálmán előadásából:

Lenin eszméi és a magyar gazdasági valóság

(Folytatás az 1. oldalról)

Éppen a lenini eszme iránti tiszteletünk kötelez bennünket, arra, hogy a centenárium alkalmából szó essék újra ezekről a tanulságokról is, melyeket különben az MSZMP már 13 év óta levont, s az azóta gyakorolt politikájában figyelembe vett. Kötelez bennünket azért, mert az elkövetett hibák és azok hatását sokszorosan felülmúló történelmi eredmények *együtt* adják u. i. igazolását a szocializmus felépítésére kidolgozott lenini stratégia általános érvényességének, s ezáltal Lenin nagy *társadalomtudósi* szerepének.

Miként maradhatott volna ez a stratégia máshogyan időtálló, ha nem annál fogva, hogy benne azok az objektív lehetőségek és tendenciák fogalmazódtak meg politikai nyelven, amelyek a 20-as évek eleji oroszországi viszonyokban, a tömegek magatartásában valóságosan benne rejlettek?

...Meggyőződésünket, hogy ezek az elvek nemcsak eddigi fejlődésünkhöz, hanem az előttünk álló feladatok meghatározásához és megoldásához is kritériumok gyanánt szolgálnak, valamint, hogy ezt vallani, nem jelenti Lenin kanonizálását.

...Nem mondhatjuk, hogy akár a termelékenység, akár a korszerű munkaszervezet — akutális terminológiával: a tervgazdálkodási machanizmus konkrét rendszere — tekintetében elértük volna már a teljesen kiépült szocialista termelési módhoz szükséges színvonalat. Nem mondhatjuk! Mert igaz ugyan, hogy népgazdasági méretekben 1949 és 1969 közt a termelékenység mutatójának alakulása meghaladta az előző negyedszázadét, és a legtöbb tőkésországét, de egy lakosra jutó nemzeti jövedelem évi átlagos 2,4—2,5 százalékos növekedésével kettősen sem lehetünk megelégedve! Először azért nem, mert ez a mutató a KGST-hez tartozó valamennyi szocialista országban kedvezőbb. Másodszor pedig azért nem, mert — bár a produktív állóalapoknak kb. 70—75 százaléka az elmúlt 20—25 év alatt került működésbe —, mégis átlagosan *változatlan maradt a különböző termelőágak állóeszköz-hatékonysága.* És ha ehhez hozzá teszszük még, hogy a forgóeszközök eközben az állóeszközöknél is gyorsabban nőttek (a forgóeszközök négyszeresére, az állóeszközök háromszorosára), akkor kiviláglik egy nyilvánvaló tény. Mégpedig az, hogy az egy főre számított nemzeti jövedelem bővítését lényegében a társadalmi termelés összes holtmunka-ráfordításának csökkenése nélkül, azaz a növekedés extenzív módszereivel valósítottuk meg.

Bizonyos fokig természetesen helyes is és szükséges is volt a fejlődés extenzív forrásainak igénybevétele. Úgyszintén az, hogy ebben az adott körülmények között belejátszottak objektív tényezők (szűk belső piac, a nemzetközi munkamegosztás fejletlensége, szétforgácsolt beruházások, a direkt irányítás hatása stb.), miként belejátszott az 1950-es évek elején meghonosodott extenzív gazdaságpolitikai szemlélet is.

Mindez azonban nem változtat azon, hogy egészébe véve lehetetlenség tovább fejlődnünk az eddigi *egyoldalúan* extenzív úton.

...Éppen ennek a régről fakadt, hosszú ideje tartó szívós tendenciának a további tarthatatlanságát ismerte fel a párt, amidőn meghirdette az intenzív fejlesztésre vonatkozó gazdaságpolitikai irányvonalát, s ennek fokozatos megvalósítását elősegítő népgazdasági tervek kidolgozását írta elő, valamint tervgazdálkodási mechanizmusunk átfogó reformját és annak több mint két éve történt bevezetését határozta el.

...A termelékenység jelentőségéről szóló lenini kritériumot követjük akkor, amidőn a népgazdasági célrendszer tengelyébe a hatékonyságot, a vállalati gazdálkodás homlokterébe a valóságos jövedelmezőséget törekszünk állítani. Ez ugyanis az egyetlen út, melyen belátható távon megközelíthetjük, nagyobb távon, pedig meghaladhatjuk — a velünk „egy súlycsoportba" sorolható — fejlett tőkésországok gazdasági színvonalát.

Nem különben járunk el akkor, amidőn tervgazdálkodásunk mai rendszerében a Lenin által oly lényegesnek tartott egységes népgazdasági terveket igyekszünk szervesen összekapcsolni az áru-pénzkategória, a kereskedelmi módszerek, egyszóval a szabályozott piac Lenin által a szocialista építés szempontjából szintén oly nagyra értékelt szerepével.

De nem ezt tesszük-e akkor is, amidőn a társadalmi tulajdonviszonyok azonosan szocialista jellege alapján egyenrangúságot valósítunk meg az állami szektor és a szövetkezeti szektor között, amikor elősegítjük a szocialista államiságban rejlő, mélységesen demokratikus lehetőségek és kiapadhatatlan népi alkotó erők kibontakoztatását. A lenini úton haladva fáradozunk azon, hogy összekapcsoljuk egyfelől a központi gazdaságpolitikai irányítás, másfelől a helyi, a vállalati önállóság előnyeit; hogy egyidejűleg törekszünk érvényesíteni a közérdeket szem előtt tartó öntudatos fegyelmet és az érdekeltségtől támogatott egyéni vagy kollektív vállalkozói kedvet. S nem abban a szellemben cselekszünk-e, amidőn azon munkálkodunk, hogy egyaránt leküzdjük a társadalmunkban meglevő *szociális egyenlőtlenségeket,* valamint a kialakult egyenlősdiséget, amely utóbbi a gazdasági és munkateljesítmények mértékeitől elszakadt, végül is stagnáció irányában ható jövedelemarányokban nyilvánul meg?

Hogyan ítélhetők meg elméletileg midezek a gyakorlati törekvéseink, azok tehát, amelyeket a gazdasági reform gyűjtőfogalma alatt szoktunk elkönyvelni? Úgy, mint *annak* a lenini követelménynek a *mi mai* viszonyainkra történő, s az eddigieknél következetesebb alkalmazását, amely a termelőeszközök szocialista tulajdonformájának létrehozását követő időben a *munka társadalmasításának a gyakorlatában való megvalósítására irányul.*

...Gazdaságirányításunk mai rendszerének elvi konstrukciója, s az annak következetesebbé tételére irányuló lépéseink tovább, elméletileg úgy érzékelhetők, mint a szocialista úton előrehaladó gazdaság *általános érvényű* objektív fejlődéstörvényeinek megnyilvánulásai, mégpedig a mi országunk mostani szakaszában fennálló, *sajátos* viszonyokra alkalmazott formákban.

(Folytatás a 4. oldalon)

Napról napra

DIETRICH CSENDES, KOMOLY FIÚ. Drezdából érkezett hozzánk. Amikor „agitálták", hogy Magyarországon tanuljon beszéltek neki a két nép közötti barátság erősítéséről is.

Csoporttársam: mindenki szereti, de valójában nagyon

Dietrich Marx

keveset tudunk róla — és ez a mi hibánk. Hiszen Dietrich készségesen mesél hazájáról, életéről, problémáiról. Legnagyobb gondja az, hogy a magyar nyelvet nem beszéli elég jól és így megfeszített munkája nem elég eredményes. Lelkiismeretes, ambiciózus, de olyan korlátokba ütközik, melyek számunkra felmérhetetlenek: néhány tanár és diák beszédét — akikről mi csak megállapítjuk, hogy nem beszélnek szépen — ő egyszerűen nem érti.

Fokozott segítségre, megértésre lenne szüksége (társaival együtt), hiszen szeret és akar is nálunk tanulni. Közgazdászképzésünket magasabb szintűnek tartja az otthoninál, „híve" az új mechanizmusunknak.

Elképzelése a jövőről: az NDK és Magyarország közötti külkereskedelmi, gazdasági kapcsolatok fejlesztésén szeretne munkálkodni.

LUIS INDIÁN SZÁRMAZÁSÚ, Hondurasból jött — távoli, egzotikus világból. Most mégis napról napra mellettünk ül az előadásokon, velünk örül és vizsgázik: a mi életünket éli.

Hogyan és miért jött hozzánk?

Már a középiskolában „felforgató" eszmék iránt érdeklődött. Tanára, az illegális kommunista párt egyik vezetője alkalmasnak találta őt arra, hogy a párt ösztöndíjával nálunk tanuljon. Erre nagyon büszke, hiszen ő itt az egyetlen hondurasi diák. Fájlalja viszont azt, hogy bár szívesen jönnének többen is, nincsen rá lehetőség.

Otthon nem is tudják, — mondja — milyen magas szintű nálunk a tanítás. Hazatérve majd „propagálni" fogja Magyarországot, hiszen nekik rengeteg szakemberre lenne szükségük. „A nyelv nehéz, de meg lehet tanulni" — remekül beszél magyarul. Szívesen mesél hazájáról, bár beszélgetésünk gyakran megszakad, mert csoporttársai, barátai

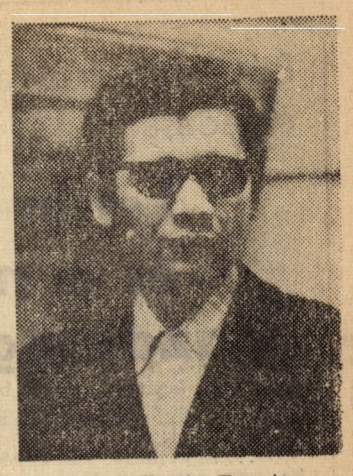

Luis Alberto Fuentes

„vándorolnak" hozzá. Nem csoda: színes, vonzó egyéniség.

Ipar szakra jár — és hazájában egyszerűen nincs ipar. Ha majd (ki tudja milyen kalandos úton) hazatér, Honduras eljövendő demokratikus fejlődésének útját szeretné kidolgozni.

Dombi Zsuzsa

Szamorodni vagy szomorodni?

Ha Tokajról van szó, természetesen, szamorodni — gondolta néhány hónappal ezelőtt az ipar kari KISZ-vezetőség. A tokaji heggyel szemben, a Tisza-partján területet szerzett nyári táborozás számára, megszerezte a Tarcali Állami Gazdaság, a rakamazi tsz támogatását. Jó kapcsolatokat teremtett egy tv-átadással Rakamazon, végül meghirdette a kari gyűlést, ahol a táborról döntött volna a kar KISZ-tagsága. Döntött volna, mert a kb. 30 jelenlevő lelkesedéséből nem „extrapolálhatott' a tábor szervezőgárdája. Megpróbált még egy lehetőséget adni azoknak, akik olcsón, jól, szép helyen, jó bor mellett üdülni szerettek volna. Nem volt jelentkező. Tábort pedig nem néhány ember, hanem csak közös erővel, egy egész kar lelkesedésével lehet felépíteni.

Idén tehát szomorodni. Jövőre...?

—zu—

Jellemez az I. évfolyam

Elkészítettünk mi is egy-egy jellemzést a különböző szakokra.

(cz)

Kajakozott, lovagolt, kerékpározott; autóstoppal bejárta Lengyelországot — közlekedési szakra alkalmas.

◆

Kiváló tervező — elemző készsége már gimis korában megnyilvánult, amikor megtervezte a fizikai szertár „kiürítését".

◆

Vacsorajegyét mindig áron felül sikerül eladnia (belker).

◆

Nagyon csinos és lány létére tanult maszekon judót (külker).

◆

Nagyapjának olajütője és téglavetője volt — így családi tradíciók is az iparszak felé viszik.

◆

Agrár érdeklődését nagy fokon alátámasztja az a tény, hogy a tsz szervezésekor falujában propagandaplakátokat ragasztgatott. (Igaz, ezért akkor már megkapta az osztályfőnöki dicséretet).

◆

Tanári magyarázókészségét következő mondásával jellemezhetném legpontosabban: „Közgazdászhoz nem megyek férjhez, elvárom, hogy a férjemnek tisztességes szakmája legyen."

◆

Zsoldjából autót vett. Pénzügyszakra javasoljuk.

Kérem a tagokat kézfeltartással szavazzanak.

Következnek: a szakágazatok Döntött az Egyetemi Tanács

Mint tudjuk, egyetemünkön a közgazdászképzés reformja új stádiumba érkezett: szeptembertől a III. évfolyamon beindul a szakágazati képzés. A jelentkezéseket a II. évesek már beadták, most pedig az Egyetemi Tanács döntött arról, mely ágazatok és milyen hozzávetőleges létszámmal indulhatnak be jövőre.

A szakágazatok lényege, hogy több szakra, illetve népgazdasági ágra is érvényes ismereteket ölelnek fel. Ebben az értelemben

a szakágazati képzés legalább annyira kell hogy fokozza az egyes — főleg az ágazati — szakok közötti integrációt, mint a szakokon belüli szakmai differenciálódást.

Ha nem így történik, az túlzott szétforgácsolódást eredményez, márpedig a jelenlegi oktatási rendszer és szervezet e veszélyt magában rejti. Azért hangsúlyozom ezt, mert úgy érzem, hogy a szakágazatoknak erről az értelmezéséről keveset hallottunk eddig.

Azok a szakágazatok indulnak be ősztől, amelyekhez a megfelelő feltételek fennállnak. Ez azt jelenti, hogy rendelkezésre állnak hozzáértő oktatók, megfelelő tananyagok és oktatási módszerek. A tananyag nemcsak tankönyvet, jegyzetet jelent, hanem esettanulmányokat, bőséges gyakorlati példaanyagot.

Tovább erősödik majd ugyanis a tendencia, hogy a súlypont az előadásokról a gyakorlatokra, szemináriumokra helyeződjék, és ezen belül is konkrét, gyakorlati példák, esetek feldolkozására.

Az a három ágazat, amely a fentieknek leginkább megfelel, a vállalati tervező-elemző, a vállalati gazdasági szervező és a piackutató (marketing) szakágazat, amelyekre az ágazati szakokról lehetett jelentkezni.

A felvehetők keretszámai: 80—100, 80—90 és 90—100.

A tervező és szervező között a jelentkezési arány pillanatnyilag fordított. (A közlekedés- és belker.-szakon kimondottan torz: 9—29, ill. 6—32.) A vállalati tervező-elemző ágazatra — a népgazdasági igényeknek megfelelően — némi átirányítás válik majd szükségessé.

A népgazdasági tervező-elemző szakosok két ágazat között választhatnak. Az elméleti-gazdaságpolitikaira 17-en, a matematikai-gazdaságira 29-en jelentkeztek, itt olyan döntés született, amely sokakat érint: a matematikai szakágazat maximum 12 fővel indulhat.

Az Egyetemi Tanács véleménye szerint ez a szakágazat egy kutatóbázis, a számítástechnikai program bevezetése alapgárdájának a kiképzését szolgálja, és a matematika iránt kimondottan fejlett érzékkel rendelkező hallgatók vehetők fel, akiknek száma a tanszék szerint sincs több 10—12-nél.

Azonban a gazdaságpolitikai ágazat is nagyon komplex, a matematikai apparátus alkalmazását is bőségesen magába foglaló képzést nyújt majd, nem kell tehát a kimaradóknak nyugtalankodniuk.

A külker. szakosok számára indul a nemzetközi kapcsolatok szakágazat. Lényeges eltérése a mostani nemzetközi szaktól, hogy (attól eltekintve, hogy a III. évben már nincs matematika) ugyanazt a külker.-szakos közgazdász végzettséget nyújtja, mint a szak másik ágazatai, csak ezen belül, emellett ad egy speciális képzésirányt.

Itt 34 jelentkező nagyon sok — a keret 15, maximum 20 fő. A felvétel szempontjai között — a nyelvi eredmények mellett — a politikai-társadalmi tevékenység fontos szerepet fog játszani, érthető módon.

10 fő jelentkezett a külkereskedelempolitikai és nemzetközi pénzügyek szakágazatra. Ez az ágazat minimum 20 fővel indulhat, de a közlekedésszakosok is lehetőséget kapnak a jelentkezésre a külkeresek mellett. Az is lehetséges, hogy a külker szakosok közül, akik piackutató szakágazatra jelentkeztek, átkérjék magukat a legközelebbi napokban a külkereskedelempolitikai és a nemzetközi pénzügyi szakágazatra. Így — és az előbbi átjelentkezőkkel ill. átirányítandókkal együtt — feltehetően a 20 főnél esetleg magasabb létszámú szakágazat is kialakul.

A pénzügy szak egyébként nem oszlik ágazatokra, de olyan alternatív tantárgyaik lesznek, amelyek lehetőséget nyújtanak a makro jellegű (népgazdaság pénzügyei, pénzügypolitika, költségvetés- és hitelpolitika) és mikro jellegű (vállalati pénzügyek) érdeklődés kielégítésére.

Kialakultak már nagyjából a szakágazatok tantervei, célrendszere — úgy tűnik, minden készen áll a beindulásra, amelyet elsőként (mint mindent) a mi évfolyamunk fog kipróbálni.

A szakágazatosítást bizottság végzi, dr. Bedő Gyula vezetésével. A mérlegelés, döntés, fellebbezés módjai hasonlóak az első év végi szakosításhoz. A bizottságban részt vesz a KISZ képviselője is, és véleményezést adnak az alapszervek.

(Mivel kiderült, hogy a megbízott patronáló tanárok többsége nem teljesítette feladatát, az ő jellemzésük így elmarad.)

A szükséges átirányítás egyik módszere az lesz, hogy az érintett tanszékek a hallgatók között megfelelő propagandát fognak kifejteni. Amúgy is elmondható, hogy az ágazatválasztáshoz minimális tájékoztatást és segítséget kaptunk, és sokan nem is elég megalapozottan döntöttek. (Úgy érzem, ez a jövőre megszívlelendő tanulság, mind egyetemünk vezetése, mind a szakágazat vezetői és az érintett tanszékek számára), úgyhogy ez az utólagos tájékoztatás is jól fog jönni. Természetesen véglegesen a bizottság dönt majd. De mint azt e tárgyban korábban kiadott rektori utasítás és a legutóbbi Egyetemi Tanács határozatai is kilátásba helyezik, **maximálisan figyelembe véve a hallgatók szándékát és mellőzve minden felesleges adminisztratív eszközt.**

Itt tartunk pillanatnyilag. Remélhetőleg rendben lezajlik majd az ágazatosítás, egy kicsit, talán nem is kicsit, rajtunk, hallgatókon is múlik, és érdeklődéssel várjuk az **új** képzési rendszer indulását!

DOMÁNY ANDRÁS

Részletek dr. Szabó Kálmán előadásából:

Lenin eszméi és a magyar gazdasági valóság

(Folytatás a 3. oldalról)

... Úgy tűnik, két kérdést kell magunknak feltenni, ha meg akarunk bizonyosodni elméletileg afelől, hogy mechanizmusunk e sajátosságai nincsenek-e ellentétben a termelőerők nagyarányú fejlődéséből következő, s mindenütt reformra késztető törvényszerűségével. *Az egyik:* hogy irányítási rendszerünknek ezek a vonásai nem jellenthetik-e a szocialista tulajdon- és tervgazdálkodási viszonyok valamelyik általános törvényszerűségének a sérelmét? A *másik:* milyen sajátos tényezőkkel magyarázható, hogy a gazdasági irányításnak éppen ezt a konkrét változatát indítottuk el történelmi útjára?

... Állíthatjuk: *az indirekt irányításnak ez a rendszere* — konstrukciós elvének kibontakoztatásával — *nem hat ellen se* a szocialista tulajdon, *se* a szocialista állam természetéhez fűződő kritériumoknak, *se* a tervszerűség, *se* a szükségletre termelés, *se* a dinamikus egyensúlyban való hatékony fejlődés, *se* a munka szerinti elosztás szocialista gazdaságra általánosan érvényes törvényszerűségeinek. Ellenkezőleg, azt tapasztaljuk — noha az ilyen nagyszabású kísérlet végleges megítélése csupán hosszabb időszak után történhet —, hogy a gazdasági reform a régi módszerekhez képest, nem gyengíti, hanem erősíti a szocialista tulajdonban és államiságban rejlő előnyök realizálását. Máris elősegítette a szükségletre termelés következetesebb érvényesülését és nem utolsó sorban a tervszerűségét.

.. A reform továbbá észrevehetően olyan szabályozásbeli feltételek és gazdálkodói magatartás megteremtése irányában fejt ki komoly hatást, amelyek közt előreláthatóan hamarosan elkezdődik, illetve felerősödik a tendencia a teljesítmények szerinti jövedelem elosztásra, a termelékenység — ez évben már érezhető — fokozódására, s mindezekkel együtt lassanként egy magasabb műszaki színvonalú, hatékonyabb — világpiaci versenyre és integrációra képesebb — gazdasági struktúra kialakulására.

... Nézzük mármost a *másik* kérdést: mely adottságokkal magyarázhatók gazdasági reformunk jellemző sajátosságai? A fontosabbak közül itt hadd jelöljek meg csak néhányat. Hazánkban a politikai hatalom szilárd belső társadalmi bázison és szilárd nemzetközi bázison, a Szovjetunióval és a többi szocialista országgal való szoros politikai, gazdasági és katonai szövetség alapján nyugszik.

A sajátosságok *okai* közt említhető viszont már az, hogy a legtöbb szocialista országhoz és népgazdaságunk méreteihez képest a hazai ipar szervezete aránylag jóval *koncentráltabb.*

A második ok: több baráti szocialista országhoz viszonyítva, gazdaságunk nyitott, illetve sokkal nyitottabb, s ez még az autarkális gazdaságpolitika időszakában is megkívánta a rugalmasság bizonyos minimumát.

A harmadik ok: a KGST-országok közt az 1 főre eső termelésünk alapján elfoglalt helyzetünknél kedvezőbb az elhelyezkedésünk a fogyasztási színvonal tekintetében. Mondhatjuk, hogy a 60-as évek derekától kezdve *alapvető fogyasztási javakból közelebb állunk a normális ellátottság szintjéhez,* mint egyik-másik szocialista ország. Nem másít a tényen az sem, hogy időnként ezen, vagy azon a ponton hiányok állnak fenn és elő.

A negyedik ok: *nálunk az extenzív növekedés forrásainak a kimerülése előbbre tart,* mint több más szocialista országé, vagy azért, mert azokénál kisebb a népszaporulat, vagy azért, mert nyersanyagokban szűkösebben állunk, vagy sok más okból együttvéve. A következményeit minden esetre élesen hozták felszínre az 50-es évtized politikai és gazdaságpolitikai irányváltásai.

Ötödik okként a *tapasztalatokat* említhetjük. Egyfelől azt a gazdag, saját tapasztalatot, amelyet annak során szereztünk, hogy 1957-től az ipari irányítás rendszerén számos meghatározott irányú változtatást hajtottunk végre (nyereségérdekeltség, kötelező mutatók számszerű csökkentése, eszközlekötési járulék stb.), valamint, amelyhez a mezőgazdaság lényegében kötelező tervmutatók nélküli szabályozása terén jutottunk, különösen azután, hogy a 60-as évek elején megtörtént a kollektivizálás.

De nagy segítséget jelentett számunkra az is, hogy az indirekt irányítás bevezetésekor figyelembe vettük főleg a Szovjetunióban elindított reform pozitív *tapasztalatait,* valamint a Csehszlovákiában úgyszintén előbb megkezdett reform bevezetésének *tanulságait.*

... De ha nekivágtunk ennek az újabb útszakasznak, ez nem jelent mást, mint a *tudatos kísérletezés* vállalását. *Azt* tehát, amit minden forradalmi párt tesz, amikor vezeti a harcot akár a kizsákmányoló rend megdöntésére, akár az új társadalom felépítésére. És azt is jól tudjuk, hogy *mint* módszert, *Lenin* alkalmazta mesterien! Amikor a történelem — mint szó volt róla —, akár váratlanul, akár lassan felhalmozott új helyzeteket, változott körülményeket hozott létre, melyeknek természetét, törvényeit kellő pontossággal nem ismerhette, *akkor* választotta a *gyakorlati* kísérletezést! Tehát Lenin módszerét követjük, amidőn számbavéve mindazt, amit a jelenről tudunk, támaszkodva az elméletre, melynek igazában biztosak lehetünk — azt mondjuk: kezdjünk neki! Aztán majd a tapasztalatokat látva, okosabbak leszünk, s ha kell, korrigáljuk azt, amiben valahol tévedtünk!

Kételkedhetünk-e afelől, hogy — egyrészt a világban végbemenő technikai és tudományos forradalom felgyorsító hatására, *másrészt* saját negyedszázados fejlődésünk eredményeképpen — népgazdaságunk az *intenzív* jellegű növekedés szükségszerűségével és a szocializmus felépítésének követelményeivel *lényeges helyzetváltoztatás* stádiumába került. Lehet-e kétségünk továbbá az iránt, hogy ezt a lényeges körülményváltozást terveinknél és irányítási rendszerünkben figyelembe venni, a maga részéről fontos feltétele hazánkban a politikai hatalom további erősödésének?

Nos, ha nincs okunk kételkedni ez iránt, úgy nincs okunk kételkedni a *kísérlet*-vállalás helyességében sem! Annál kevésbé, mert a szocializmus felé vezető utat *nem egyedül,* hanem a többi szocialista országok népeivel vállvetve járjuk, és mert az utat előttünk Lenin eszméi világítják...

Mi a nehéz?

(Rendhagyó riport)

Nem szeretek sokat beszélni — mondta elnéző mosollyal **Németh Gyuri.** Beszélgetésünknek ezzel a kezdésével nehéz helyzetbe hozott, mert immár szokásjogot nyert lapunkban, hogy a karok új KISZ-titkárait bemutatjuk. A kereskedelmi kar küldöttgyűlése pedig 3 ellenszavazattal, 43 ellenében Németh Györgyöt választotta meg titkárának.

A tömondatos válaszok és az elmaradhatatlan mosoly valóban kudarcra ítélte volna ezt a bemutatkozást, ha véletlenül nem hallgatom végig a szakkollégium felvételi vizsgáit. Ott a felvételi bizottság elnöke felolvasta személyi adatait. A II. Rákóczi Ferenc Közgazdasági Technikumban érettségizett, édesapja lakatos volt, nyolc évvel ezelőtt halt meg. Édesanyja a műszakisok kollégiumában portás. Két húga tanul. Azt már tőle tudtam meg, hogy nemigen mert gondolni az egyetemre, s ha mégis, 14 éves kora óta csak a Közgázra. Maga nem vállalta volna pénzkeresés helyett az egyetemet, de mint annyi más esetben, rála is az édesanyja ragaszkodott a továbbtanuláshoz. 3—500 forintot ad haza havonta. Tanulmányi és szociális ösztöndíja 400 forint, meg a lottó—totó szelvények válogatásából, a konzervgyári stb. munkákból gyűlik össze ez a pénz. Szeretett volna a szakkollégiumban lakni, bár az otthoni lakás kényelmes, dehát nehéz megmagyarázni egy mamának, miért indul el otthonról reggel nyolckor és érkezik meg csak tíz óra táján. Gyuri nem tette hozzá, de gondolom, könnyebb lenne a család anyagi helyzete is, ha legalább szeptembertől beköltöhetne a Veres Pálné utcába. Tagja lett a szakkollégiumnak, így döntöttek végül a vizsgáztatók, bár egy-egy válaszánál jó néhány másodperc telt el, amíg a számunkra közismert idegen kifejezés helyett megtalálta a megfelelő magyar szót. Négyes tanuló — ez volt az utolsó információ, amit felvételi kérelme elárult.

Most már a titkárt kérdezem, s mintha megoldódna a nyelve, amint munkájáról kell beszélnie. Nem könnyű vállalkozás ez, közel ötszáz hallgató élén állni. A középiskolában legfeljebb negyven társát irányította, s első évben is az alapszervben dolgozott, mint agit. prop. titkár. „Mondták is a küldöttértekezleten, hogy nem lesz könnyű dolgom Udvarhelyi Lacit felváltani, aki rengeteget dolgozott" — válaszolta, mintha a gondolataimban olvasna. „A munka még több mint számítottam, az időbeli leterhelés minden várakozásomat felülmúlja".

A kar munkatervét a KISZ-bizottság 9 pontos határozata szerint állította össze az új vezetőség. A titkári értekezlet kéthetenként ül össze, most éppen oda siet. Minden alkalommal egy alapszervi titkár számol be munkájáról. Jövőre az agit-prop. titkároknak is megtartják ezt az értekezletet, mert tavalyi gyenge munkájuk tanulságaiból is mindnyájan okulhatnak. Rendeztek kommunista szombatot (igaz, a SZIM felborította a kari akciót azzal, hogy egy héttel később és szombaton tartotta meg, de mindezért kárpótol a gyár ragyogó szervezése, a délutáni focimeccs és a klubtánc), levitték a tanyákra a kar 5 tv-jét, szervezték az április 4-i felvonulást, két politikai kört, és részt vettek a pol-kvizben is. Közeleg a május 1-i felvonulás, aztán már vége is az évnek, amely a reform óta egyre rövidebb lesz.

Ennyit tudtam meg Németh Gyuritól önmagáról, a kar munkájáról, s lehet, hogy ez kevés. Szavakat találni persze könnyű lenne, és akkor emelkedettebb stílusban elmondhatnánk azt is, mi a nehéz, s mi az elismerésre váró egy kari titkár életében, munkájában. De kételkedem benne, hogy szükséges lenne pusztán az újságíró fantáziájával a sok munka szürke tényét látványossá tenni. Így hát csak annyit még, a kar új titkára Németh György II. éves belker szakos hallgató.

— kékesi —

Az ösztöndíjról

A KÖZGAZDÁSZ kerekasztala

Lassan egy éve már, hogy egyetemünkön bevezettük az ösztöndíjreformot! Hosszú évek jogos várakozását elégítette ki az új rendelet, melynek alapgondolata: hallgatói csoportok döntési lehetőségeinek, a teljesítmények szélesebb differenciálásának biztosítása. Úgy érezzük, hallgatóink többsége elégedett az új rendszerrel, bár azt nem tagadjuk, a megvalósítás körül egyes alapszervek felelőtlen döntéshozatala miatt akadtak hibák is. A meglevő hiányosságok indították arra Pécsi Vera, Kovács János, Tömpe István II. éves hallgatókat, hogy az ösztöndíjreform átalakításának igényét felvető cikket továbbítsak lapunk szerkesztőségébe. Bár a cikk állításaival sokban nem értünk egyet, mégis a problémafelvetés néhány reális mozzanata miatt a közelmúltban KÖZGAZDÁSZ kerekasztal-konferenciát rendeztünk — 50 fő részvételével — az írásban foglaltak megvitatására.

Nagyon röviden összegezzük a vitaindítók gondolatait.

— A szerzők három kérdés körül csoportosították mondanivalójukat. **Az első fő részt „bérmunkás típusú" gondolkodásmód címével jellemezték.** Ez a szemlélet az alapszervi taggyűléseken háromfajta megnyilvánulásban jelentkezik. **Az egyik egy merev átlagolási tendenciát jelent,** amikor a mérlegelési szempontok figyelmen kívül hagyásával történnek a döntések. **A másik típus a kérelmek maximalizálására törekszik,** „hiszen sokat kell kérni, hogy valamit kapjunk is". **A harmadik eljárási mód szerény, de számító, hiszen azért kér keveset, hogy szerénysége jutalmául kapjon sokat.** Egyelőre ne menjünk tovább a cikk gondolatsorában, hanem vizsgáljuk meg, vajon tényleg általános jellegűek-e az előbb említett helytelen jelenségek.

Nem tagadhatjuk, hogy az említett helytelen tendenciák előfordultak, s a továbbiakban is fognak majd jelentkezni. De ezek a jelenségek nem egy folyamat tényleges tartalmát jelzik, hanem csak az azt kísérő káros, de megszüntethető hibákat.

Úgy érezzük, hogy a cikk szerzői nem ismerik az alapszervek tényleges ösztöndíj-odaítélő tevékenységét. Azért, mert egyes szakokon a vezetőség vagy a tagság helytelen hozzáállása miatt nem tudták megfelelően megoldani az ösztöndíjak igazságos odaítélését, még nem lehet általánosítani.

Felhozható ellenpéldaként a külker II/3. csoport. Ez a tankör mind a vezetőség, mind a tagság aktív és körültekintő mérlegelései után, igaz igen sokszor hosszan elnyúló és fárasztó vitában, de az egész csoport megelégedésére tudott dönteni az ösztöndíjak odaítélésében. Lám, meg lehet valósítani az új rendelet helyes tartalmát. A vitaindítók az Ösztöndíj Bizottságot jóindulatúan elidegenedett szervnek tartják. Tudomásom szerint az elidegenedés filozófiai kategóriája a konkrét tevékenységek, folyamatok a létrehozókkal szembeni ellenséges, rosszindulatú irányú mozgását is kifejezi. Tehát az ÖB „jóindulatúan rossz indulatú".

De ne lovagoljunk a szavakon, sokkal súlyosabb hibát jelent az ÖB tevékenységének ilyen megítélése. Ezeknek a bizottságoknak a hallgatók is tagjai, pl. az általános karon 4 hallgató s egy oktatók alkotja az ÖB-t.

Vajon ezek a tanulók minden esetben, ahogyan a szerzők állítják, az alapszerv bérmunkás típusú gondolkodásmódját képviselik? Ami nem általános érvényű, azt a hallgatók érdekeinek leghivatottabb védelmezői sem képviselhetik.

A vita indítói azt állítják, hogy a csoportok eleve hamis információkat adnak az ösztöndíj-elosztóknak, s itt jön a fura logikai következtetés, ez azért van, mert az alapszervek felett ott áll egy „bürokratikus szervezet", az ÖB. Az előbbi logikai bukfencet elkövetők súlyos elméleti tévedésbe estek, a képviseleti demokráciát már eleve önmagában véve bürokratizmusnak ítélik.

Tudomásul kell venni, vannak központi rendelkezések, amelyek meghatározzák az ösztöndíjak elosztásainak módozatait, kijelölnek bizonyos szerveket, amelyek a technikai lebonyolítás nélkülözhetetlen tényezői. Ilyenkor már nem az alapelvek elvont, elméletieskedő köntösébe öltöztetett vitatása a feladat, hanem megkeresni azokat a módszereket, amelyekkel mindez a legjobban végrehajtható. Azok az alapszervek, ahol felelősségteljesen, sokoldalú áttekintés után határoznak az ösztöndíj odaítéléséről, nem hamis információkat továbbítanak felfelé. A cikk szerzői szerint az alapszervek információi torz tükröződésűek. Igen, ez így áll a nem megalapozottan döntő csoportok esetében.

De vajon jelenti-e a hamis tükröződés magának a tükröződés tárgyának hamis voltát? Nyilvánvaló, hogy nem! Mégis, a cikk szerzői megteszik ezt a durva azonosítást.

A másik fő problémakört a vita kezdeményezői „két rossz gyakran együtt jár" jelszóval értelmezték. Ezen a szociális helyzet, s a tanulmányi eredmények egymást befolyásoló szoros kapcsolatának felsőbb szinten való mechanikus kettéválasztását értették. **S javaslatuk a következő: minden alapszerv kapjon egy adott pénzösszeget, amely a tanulmányi ösztöndíjak átlagából és a megfelelő összegű szociális támogatásból állana.** Az ÖB funkciója módosulna, mert megváltozott feladata az lenne, hogy az alapszervre, mint egészre vonatkozóan szociális kategóriakülönbségeket határozzon meg. Így a tanulmányi átlagok kiosztása után fennmaradó összeg a csoportot jellemző „szociális ráta" arányában kerülne szétosztásra.

Véleményünk szerint a javasolt megoldás egyáltalában nem oldaná meg a „két rossz gyakran együtt jár tendenciáját", csak ezt az alapszerv szintjére tenné át. Ez a rendszer eleve igazságtalan lenne, hiszen a kedvezőbb szociális összetételű csoportokba bekerülő rosszabb anyagi helyzetben levő hallgatók jogtalan anyagi előnyökhöz jutnának, a kedvezőtlenebb szociális csoportokba kerülteknél.

Ugyanis a fenti mechanizmus lehetővé tenné, hogy a jobb helyzetben levők lemondjanak ösztöndíjuk egy részéről. Ez olyan káros érzelmi és politikai hatásokat szülne, melyek feltétlenül elkerülendőek. Ezeken kívül az ilyen szociális ráta megállapításának veszélye abban is rejlene, hogy lemerevítene egy a szakok között ma is fennálló értékességi sorrendet. Ami nagyon érdekes, a szerzők által javasolt működési rendszer és az érvényben levő mechanizmus között tulajdonképpen nincs is lényegi különbség. Bár demokráciáról szóló, elméletileg hibás indoklással ezt igyekeznek elfedni.

Javaslatukban ugyanúgy létezne egy bizottság, amely érdekes módon most nem válna (!!) „bürokratikussá", holott a javasolt formában való működése már eleve korlátozná az alapszervek lehetőségét.

A szerzők cikkük harmadik részében károsnak ítélik meg azt a gyakorlatot, miszerint az ösztöndíjak megítélésénél figyelembe vesszük a mozgalmi munkát is. Szerintük a mozgalom önkéntes jellege a „bérmozgalmárság" térnyerése miatt veszélyeztetve van. S mivel a társadalmi munkavégzés aktíváink egy részénél a tanulmányi színvonal romlásához vezet, szükséges az ösztöndíj kieső részét a mozgalmi tevékenység anyagi honorálásával kompenzálni.

Úgy érezzük, e problémánál a szerzők valamilyen **ideál utópikus elképzelések** talaján állnak. Nyilvánvaló, hogy aki értékesebb munkát végez a közösség érdekében, azt honorálni kell. Ennek a honoráriumnak a szerepe inkább jelképes, a társadalmi aktivitás megbecsülését juttatja kifejezésre. A cikkírók szerint a világnézet-fizetés a vezető KISZ-pozíciók privilegizálásához vezet. Nos, ez az állítás nem valós, hiszen biztosítva van a vezetőségnek a tagság által történő beszámoltatása.

Elegendő megnézni az alapszervek és felsőbb szintek KISZ-vezetőségét, s látható, hogy aktíváink túlnyomó többségénél a tanulmányi eredményeknek a mozgalmi munka által való lerontásának veszélye nem áll fenn.

Sőt, aktivistáink többsége a jó tanulók közül kerül ki! (Ez persze felveti az aktív kisebbség—csendes többség problémáját, melyet érdemes lenne egy hosszabb cikkben taglalni.)

Nagyjából az elmondottak jelentették a kerekasztal-konferencián elhangzó érveket és ellenérveket. Áttekintve a kérdést láthattuk, hogy egyedi példákból helytelen és hangvételében külön elítélendő konzekvenciákat vont le a három vitaindító.

A demokratizmus kibontakoztatása még nem jelenti a centralizmus gyengülését, a kettő között dialektikus kapcsolat van, amelyben nem lehet egyik oldalt sem a másik rovására abszolutizálni!

Nem szerencsés ilyen elítélően nyilatkozni az új ösztöndíjrendeletről, amikor az a maga teljes kihatásaiban ki sem bontakozott. Mégis az egész vita tanulsága az, hogy az említett negatív tendenciák léteznek, s ezek azt mutatják: az alapszervek még nem élnek kellően demokratikus jogaikkal.

Ezt azonban nem helytelen új formák bevezetésével kell megoldani, hanem a meglevő helyes elvek következetesebb érvényesítésével.

KÉSEDI FERENC

A HÍDON — Foto: Kulcsár

POL — KWIZ NÉLKÜL

Hat órára hirdették a kezdést, a zsűri, a vetélkedőt vezető **Gáti Kati** mégis csak úgy fél hét tájban léptek a klubba. Igaz nem is várták őket túl sokan, a 16 versenyzőn kívül mindössze vagy harmincan lehettünk.

A kwiz tréfára, heccre utaló jellegéből így hát a késői kezdés és a szokatlan bevezető maradt, amikor a konferanszier így szólt: „Üdvözlöm a — tessék, mi van?" Ez utóbbi félmondat egy kérdezőnek szólt.

Hogy ezután a köszöntésből a kérdéseket összeállító zsüri — **Avar János és Tolnai Miklós** újságírók, **Zádor István** a KM főosztályvezetője — kis híján kimaradt, már csak ráadásnak vehető. És ezzel megkezdődött a pol-kwiz 4. fordulója, a döntő. A korábbi versenyek után az általános kar vezetett 126,5 ponttal.

Az első feladat: 9—9 helyiség- és személynévből az utóbbi hetek politikai eseményei alapján kiválasztani az öt összetartozót és az összefüggéseket megindokolni

A nézők közvetlenül a versenyzők mögött ültek, így érthető, hogy a négy kar drukkerei a feladatpapírok kiosztása után néhány másodperccel már versenyzőik vállán át adták a tanácsokat.

A rendezők tiltakozása kevésnek bizonyult, „tettleg" is be kellett avatkozniuk és az illetéktelen kobakokat helyükre nyomniuk.

A második feladat volt, hogy a sosolással kijelölt két-két kar előre megadott kérdésekből választ és azt partnerének feladja. A bírálat a kérdező joga, a helyes bírálatért is jár pont. Az általános kar fair play-ért megkapta a maximális pontszámot, mert nem bírálta, hanem hibátlannak tartotta az I. évfolyam — valóban hibátlan válaszát.

Ezután külpolitikai totót kellett kitölteni, majd kommentárokat olvastak fel, amelyekben a rejtett hibákat a versenyzők keresték meg. A győzelmet az általános kar szerezte meg 167,5 ponttal. A vetélkedő dupla vagy semmivel végződött. Volt kar, amelyik nem szerzett pontot, dupla helyett „semmit" kapott.

A legmerészebben a kereskedelmi kar játszott. 160 pont után a közönség és versenyzőtársai „hagyd abba, csak veszíthetünk" kórusa ellenére végül mégis vállalta az utolsó kérdést is: milyen származású volt Churchili? Némi töprengés után megszületett a reszkető hangú felelet: anyja amerikai.

A zsüri — mondhatnánk azt is, hogy Avar János, hiszen egész este jóformán egyedül bírált és pontozott, külpolitikusaink gyakran késői reagálását meghazudtoló gyorsasággal — már szedelőzködött. Ekkor lépett a pódiumra Szarvas László agit.-prop-titkár

és a győztesek üdvözlése után közölte, hogy az elsődíjas karnak egy hajót bérelnek 150 személyre, amely szeptemberben Visegrádra viszi őket és egész nap a rendelkezésükre áll.

A kiránduláson a helyezett karokról is néhányan résztvehetnek, egyben a zsüri tagjai is tiszteletjegyet kapnak. Ebből a bejelentésből némi bonyodalom származott, mivel a plakátok — rejtély kinek az ötletére — hatalmas, 10 000 forintos jutalmat ígértek a győztes karnak, s hogy félreértés ne legyen az egyikre még egy nagy köteg pénzt is festettek. A kedélyek elcsitultak, egyrészt, mert kiderült, a hajókirándulás költségei kiteszik a fenti összeget, másrészt meg a közgazdászok tapasztalatai is azt mutatják, hogy tiltakozások még sohasem alakultak át készpénzzé.

Fél tízkor megbékélve indulhattunk haza. — k —

FELÜL: a győztes általánoskari együttes. ALUL:... a helyezett — iparosok. (Foto: Kálmán)

PÁLYÁZAT

Az egyetemi KISZ VB és a KÖZGAZDÁSZ szerkesztősége hazánk felszabadulásának 25. és Lenin születésének 100. évfordulója alkalmából publicisztikai pályázatot hirdetett.

Az első évfolyam 5. csoportjának kis kollektívája készített egy műfajilag érdekes újságot, amely tartalmának középpontjában Lenin áll. **Boda György II. éves hallgató** munkája: „Néhány aktuális kérdés a Lenin-centenárium tükrében" — tanulmány, az egyetemi KISZ-munkát, annak eredményeit és hiányosságait elemzi.

KISFIÚ A NAGYRÉTEN

A napokban régi barátommal találkoztam. Évek óta nem láttuk egymást és mint ilyenkor szokott, hosszú sétát tettünk... Beszélgettünk...

Még nem voltam 14 éves, de már három éve bokszoltam a BTK-ban. Esténként pedig golyóztunk, verekedtünk a tripoliszi Babér-telepen. Nagy, soha meg nem történt élményeket meséltünk egymásnak. Már az elején titokzatos hangon elmondtuk a csattanóját a történetnek, amelynek középpontjában természetesen mindig az ÉN és egy kisleány állt.

Egy ilyen beszélgetős estén ismerkedtem meg a nálam vagy hét évvel idősebb Németh Nándival. Úgy történt, hogy beválasztottak egy lábtenisz-partiba a Gyöngyösi út egyik lámpája alatt. Alig kezdtünk játszani, amikor odajött egy férfi, ismertük, tudtuk, hogy tűzoltó — de akkor civilben volt és erősködve elzavart engem:

— Menj, öcsém, haza, majd én játszom.

Szó szót követett, és én kaptam két nagy pofont. Ekkor Németh Nándi beleavatkozott és igazságot szolgáltatott. Komoly verekedés lett belőle, s Nándi győzelmével ért véget.

Ez a barátom és védelmezőm úgy tíz nap múlva azt mondta:

— Te, Karcsi, holnap gyere velünk, megyünk kirándulni, lesz ott foci, ehetsz lekváros lepényt...

— Nem lehet, Nándi, suliba kell mennem.

Ettől kezdve egy perc nyugtom sem volt, és hajnalra otthon, a konyhában, a vaságyon megszületett bennem az elhatározás.

— Anya, úgy fáj a gyomrom, azt hiszem, lázas vagyok — mondtam szegény jó anyámnak és bizonyításképpen, hogy nincs bennem semmi iskolakerülő szándék, elővettem a füzetemet és megmutattam valóban megírt leckémet.

Anya elment dolgozni és én pontosan hét órakor találkoztam a Láng-gyárnál Nándival.

Már több ismeretlen fiú és lány volt ott, olyan egykorúak Nándival. Barátom messziről meglátott és hangosan odahívott:

— Gyere, Karcsi! Hoztál virágot?

— Milyen virágot? — kérdeztem csodálkozva.

— Hát orgonát, ilyenkor az dukál.

— Ne bántsd a fiút — szólt egy magas, fekete lány —, majd én adok neki.

Elindultunk, átmentünk a Margit-hídon, s aztán tíz óra felé a hűvösvölgyi villamosvégállomáshoz értünk. Ismerős volt a hely, de eddig nem jártam arra gyalogosan.

Igazi tavaszi nap volt. Itt, az erdő mélyén is. Tudtam, hogy ilyenkor, hétköznapon kevesen járják az utat és az erdőt, épp ezért meglepett, hogy itt is, ott is csoportokkal, éneklő emberekkel találkoztunk.

A Nagyrétre értünk, ahol már jócskán voltak... Énekeltek és játszottak. Itt-ott fejelgettek, sőt két helyen valódi focival egykapuztak.

Előbb ettünk, aztán mi is játszottunk. Úgy két óráig a különböző, számomra ismeretlet csoportok külön-külön telepedtek le, néha egy-egy vidáman kacagó lány vagy fiú átkiabált ugyan, egyikük-másikuk ismerősre is talált, közöreg?" — ötlött az agyamba és ezt rögtön meg is kérdeztem Nánditól, mi az ő véleménye erről, mi rejlik emögött?

— Csigavér, Karcsi, csigavér. Majd rájössz...

Egyszercsak megjelent egy vékony fiú, kezében négy pár bokszkesztyűvel és elkiáltotta magát.

— Ki akar bunyózni? A győztesek egy pár virslit kapnak.

Rögvest odaszaladtam — odajöttek a többiek is, nemcsak a mi csoportunk, az egész rét — nagy kört alkottak. Középen én és mások, a szintén bátor jelentkezők, általában nálam idősebbek. Nagy vidámság közepette egy hátizsákra kirakták a díjakat. Nekem nyerni kell, de ez nem mehet csak úgy ingyen. Valamivel be kell nevezni...

— Mit kell ezért fizetni? — kiáltottam oda a magas, fekete leánynak, Erzsinek, aki a virágot adta.

A válasz nem is késett soká... Erzsi is, miként a többiek, a réten heverő, nézelődő és a bokszoláshoz készülődő párokat mustrálgató csoportok tagjai, harsány kacagással válaszoltak:

— Itt, öcsém, nem kell fizetni — szánt meg végül egy fehér bajuszú, bottal bicegő bácsika. — Most május elseje van.

Öt óra tájban feltűnt két rendőr, bal kezükben markolták azt a hosszú, csúnya kardjukat. Ekkor hirtelen elcsöndesedtünk. A mező és az erdő találkozásánál, idegen nem volt közelünkben, éppen énekeltünk, akkor tanulgattam... A rét tele volt szórva a magunkkal hozott lila és fehér orgonákkal... és színes krepp-papírból készült rózsákkal. Nándi azonnal más nótába kezdett, emlékszem, azt, hogy „Debreceni kaszárnya...", meg hogy „Márványkőből, márványkőből van a Tisza feneke". A két rendőr percekig bámészkodott, de aztán elmentek, csak később láttam meg őket újra, a villamos-végállomásnál, amint két férfit vezettek összeszíjazottan... Erre mondta Erzsi:

— Piszkos zsaruk... megint lebuktak ketten...

Hát így történt. Estig még énekeltünk, részt vettem a lepényevőversenyen meg a zsákbafutáson, ott ugyancsak harmadik lettem, de ezt még el is felejtettem mondani, az ökölvívásban is. Legszebb harmadik helyem ez volt...

Nándi fizette haza a villamosomat, otthon elvertek, aztán reggel elmentem az iskolába. Este újra lementem az edzésre, talán még nagyobb örömmel, mint máskor. A fiúk közül senki semmi különöset nem vett észre rajtam, csak én annyit magamon, hogy végre igazán jól sikerültek a balegyenesek. Úgy éreztem, mintha a két rendőr állna velem szemben. Balegyenes, balegyenes és közben dúdolgattam magamban:

— Hej, te bunkócska, te drága...

KINCSES GYÖRGY

Az MSZMP Központi Bizottságának 1970. február 18—19-i ülése

Az ifjúsággal való foglalkozás:

Közteherviselés

Új utakon a KISZ-bizottság

„A KISZ-szervezetek... szélesítsék a lehetőségeket, a tevékenységi formákat és akciókat, hogy a KISZ tagjai bizonyítani tudják tenniakarásukat!"

(A párt KB-határozatából)

Sokakat és régóta foglalkoztatott már a kérdés: mi is a funkciója az egyetemi KISZ-bizottságnak? Jelenleg ugyanis működése főleg abban nyilvánul meg, hogy bizonyos időközönként összeül, és egyes kérdéseket megtárgyal, elfogad, eldönt. Két ülés között azonban a KISZ-bizottság, az egyetemi KISZ-szervezet legmagasabb fóruma nem funkcionál, és a tagság semmiféle külön feladatot nem jelent. Ez az állapot több szempontból rossz. Először is ez a 35 ember többé-kevésbé szervezetünk legjobbjait tömöríti, túlzott luxus tehát többségük képességét parlagon hevertetni. Más oldalról viszont: a bizottság elé rengeteg téma kerül, amelyek felölelik munkánk egész területét. Azok a tagok, akik nem rendelkeznek egyetemi szintű tapasztalatokkal, áttekintéssel (márpedig a vb-tagokon és néhány kari vezetőségi tagon kívül a többiek ilyenek), nem tudnak érdemben részt venni a vitában és döntéshozatalban, ami veszélyezteti a demokratizmus tényleges érvényesülését. Ugyanez az oka annak is, hogy néhányan nem is mindig készültek fel az ülésekre, mert nem érezték a téma fontosságát. Harmadrészt: közismert egyes KISZ-vezetőink, különösen a vb- és kari titkárok igen nagy leterheltsége, amelyen egy hozzáértő aktívagárda sokat tudna segíteni, a gondok egy részét levéve a vállukról. Végül: a vezetőképes, tudatos és távlati káderpolitika terén nem a legjobban állunk, márpedig a KISZ-bizottságban végzett munka sokaknak jó előiskola lehetne.

Mindezek az okok játszottak közre abban, hogy KISZ-bizottságunk megvitatott és április 10-én elfogadott egy javaslatot, amely további munkáját jelentősen javítani fogja. A határozat lényege a következő: a bizottság tagjai munkacsoportokat alkotnak (egyelőre hármat), és ezekben dolgoznak folyamatosan, az ülések között.

Az első ilyen csoport az ellenőrző bizottság. (Vezetője dr. Bessenyei Lajos.) Feladata az információáramlás javítása, a határozatok végrehajtásának ellenőrzése. Most nincs elég információnk sem arról, hogyan valósulnak meg a vb és a bizottság határozatai, illetve a működési rend pontjai, sem pedig arról, mennyire teljesítik az alapszervek saját munkaterveiket. Nem ismerjük eléggé az alapszervek munkáját, és ők sem a felső határozatokat, sem pedig magukat az egyetemi és kari KISZ-vezetőket. Nos, az ellenőrző bizottságban minden bizottsági tag kap feladatot: egy-egy alapszerv életének, munkájának, problémáinak megismerését, segítését. Nem gyámkodás lesz ez, csak ismerkedés és segítségadás. Persze lesz az ellenőrző bizottságnak joga jutalmazási javaslatot is tenni, tapasztalataitól függően.

A második csoport az elméleti szekció, amelyet a vb agit.-prop.-titkára, Szarvas László vezet. Négy tagja van egyelőre, és feladata a KISZ-munka során felmerülő aktuális kérdésekkel való foglalkozás. Most két feladata van a szekciónak. Az egyik: KISZ-szervezetünk működési rendjének átdolgozása olyan formában, hogy az tájékoztatóként, az érkező elsőéveseknek átadható legyen. A másik: a szakágazatosodott III. évesek alapszervi felépítésére, valamint jó javaslatok kidolgozása. Mint látható, nem elvont elméletieskedésről van tehát szó, bár persze a későbbiekben adódhatnak ezeknél elméletibb feladatok is.

A szervezési csoport vezetője Veres Pál, a vb szervezőtitkára, tagjai pedig a karok és az I. évfolyam szervezőtitkárai. Feladatuk széles aktívahálózat kiépítése révén az egyetemi szintű akciók (ünnepélyek, társadalmi munkák) szervezése, és egy sor technikai jellegű teendő, propagandafeladat ellátása. Hozzájuk tartozik a majd Kékesi Kati által szerkesztendő KISZ-tájékoztató is.

Eddig a határozat. Nyilvánvaló, hogy ezek a formák egyelőre próbálkozások. Lehet, hogy később más csoportok is kialakulnak. Az is előfordult, hogy megint olyanokat terhelt meg a bizottság, akiknek most is sok a dolguk. De már kezd alakulni, hogy valóban minden bizottsági tagnak legyen feladata. Egy biztos: ez a döntés jelentős lépés a kollektív vezetés, a demokratikus irányítás megvalósításának útján, és a KISZ-bizottság tevékenységének hatékonyabbá válása egész KISZ-munkánkra is jótékony hatással lehet.

Domány András

SZAKMAI SZÓ

A közeljövőben megjelenik a SZAKMAI SZÓ második kiadása. Az első mutatványszámot még kevés hallgató ismerhette meg, bár a kiemelkedő TDK-dolgozatokból összeállított kiadvány jóméhány száma az egyetemi és a kollégiumi könyvtárakban most is megtalálható.

A SZAKMAI SZÓ kizárólag hallgatók (a legfeljebb egy éve végzetteket is beleértve) TDK, szak, diploma dolgozatait, doktori disszertációkat vagy azok egy-egy részletét tartalmazza. Az egyetem kiadványában helyet kaphat mindenfajta hallgatói szakmai munka, amely önálló gondolatra épül, a gazdasági-társadalmi jelenségek értékes elemzését adja.

A mostani, második kiadás 400 példányban jelenik meg. A megjelenés időpontját plakátokon tudatjuk majd, az érdeklődők a KÖZGAZDÁSZ szerkesztőségében (III. em. 381.) vehetik át. A SZAKMAI SZÓ példányai ingyenesek.

Jelentkezés külföldi építőtáborokba

A **Szovjetunió három vidékén:** Alma-Atában, a Bajkál-tó mellett és Jerevánban. A táborok időpontja kb. július 10-től augusztus 20-ig.

Jelentkezni lehet felsőéveseknek!

A szovjet táborral azokat jutalmazzuk, akik hosszabb időn keresztül aktív közösségi és mozgalmi munkát végeztek.

A jelentkezési lapokat az alapszerv véleményezésével a kari vezetőségeknek adjátok le. A kari vezetőségek rangsorolják a jelentkezéseket. Döntést a KISZ VB hoz.

■

Lengyel építőtábor: (Krakkó, Wroclav, Katowice). Időpontja: kb. június végétől legkésőbb július 24-ig (3+1 hét).

■

Bolgár építőtábor: időpontja: kb. június végétől legkésőbb július 24-ig. (két hét + 10 nap üdülés).

Lengyel és bolgár építőtáborba jelentkező I. éveseknél feltétel: hazai építőtáborok (fiúk a július 26-án kezdődő hazai turnusban ne felejtsétek leadni a hazai jelentkezési lapot).

Lengyel és bolgár jelentkezési lapokat a kari vezetőségek bírálják el.

Mindhárom külföldi táborba április 17-től lehet jelentkezni. Jelentkezési lapok a KISZ-bizottságon (Gercsó Júlia).

Az NDSZ-igazolványt ne felejtsétek el megcsináltatni. (Fiúknak hazai építőtáborba a II. turnusba még lehet jelentkezni.)

Meglepetés:
Főiskolai női kosárlabda-bajnokság

...3. KSC

Kezdés után rövid adogatás, **Bresák Mari** betör a védőfalba, aztán 2:0 a javunkra a TFSE ellen...

Ezzel kezdődött Pécsett **a női Főiskolai Kosárlabda-bajnokság döntője ápr. 15-én.**

Már az is nagy meglepetés volt, hogy a KSC NB III-as csapata egyáltalán a döntőbe került. Az ellenfelek — **a TFSE** teljes NB I-es bajnok-aspiráns csapattal, az **Egri Tanárképző** szintén az NB I-ből, az **OSC** pedig NB II-es. Nálunk volt viszont erősítésként a válogatott **Geiszhauer Éva,** és **Bresák Mária** Fehérvárról, aki tavaly még itt játszott. A papírforma szerint azonban még így is a biztos negyedik hely várt ránk.

A TFSE és az OSC ellen a tisztes eredmény a cél. A döntő meccs számunkra az Eger ellen lesz...

Először a TFSE. A kezdeti lelkesedésen hamar felülkerekedett a válogatottakkal teletüzdelt TF-es lányok nagyobb tudása. Könnyen és gyorsan elhúztak, bár voltak percek, amikor látszott, hogy nekünk sem teljesen reménytelen ez a torna. **Végül 93:40-re győzött a TFSE.** Mint a Népsport írta: „a két osztály különbség döntött."

A következő találkozón az OSC simán verte az Egert. Utána indulás különbusszal a komlói!!! szállásra.

16-án reggel 8-kor a mi lányaink kezdtek az OSC ellen. Úgy indult, hogy ismét nagy pontarányú vereség lesz. Az első félidő eredménye 35:14. Aztán valami történt. A második félidőben egyre jobban belelendült a csapat. **Geiszhauer, Bresák, Kövesi, Horváth Jutka és a többiek... Harcos és bátor védekezés, gördülékeny támadások, és valahogy a dobások is biztosabbak lettek.** Főleg a távoliak. A második félidőben mindössze 35:30 az OSC javára.

— Ha ez így menne az Eger ellen! — sóhajtottunk fel akkor. A legfőbb probléma az volt, hogy a mintegy négyórás szünet alatt — az egri meccs $^1/_2$2-kor kezdődött — nehogy lemerevedjenek a lányok. Szerencsére ez nem következett be. Végignéztük az Eger—TFSE meccset. Tíz perc elteltével még az egriek vezettek...

— Jó az Eger. Ők lesznek a harmadikak — hangzott többfelől. Mi közben azért drukkoltunk, hogy hajtsák ki magukat minél jobban, hiszen a TF ellen nekik sem volt sok keresnivalójuk. Az is kiderült, hogy a zónázás ellen jobban megy nekik a játék...

$^1/_2$2-kor aztán a következő csapat kezdett: **Brescsák, Geiszhauer, Zongor, Kövesi, Probstner.** Az ötödik percben már 12:2-re vezetünk. A tizenegyedik percben 16:2 az eredmény. Csodálatos kezdés. Látszott, hogy igazán szívvel megy a játék. Az egriek egyszerűen nem jutottak dobáshoz. És amit dobtak, azt is elrontották. Legjobbjuk — Nyiri — aki a TF ellen szinte 80%-osan dobott, például egymás után hagyta ki a büntetőket is. Ragyogóan védekeztünk.

A múltkoriban írtunk Geiszhauer Éváról — a nyolcas mez Éváé címmel. Nos, úgy látszik, nemcsak a nyolcas, hanem a 31-es mezben is ugyanolyan jó. Mindenhol ott volt. Elöl, hátul, dobott, betört, védekezett. Szintúgy a többiek. A később beállt **Nagy Gabi** és **Matits Ági** is biztosan fogták emberüket. **Félidőben 20:12.**

A második húszpercben folytatódott a jó játék. Bár az egriek is kezdtek magukra találni. A félidő közepe táján mintha fáradnának a mieink. Három eladott labda, és már csak nyolc pont az előny. Nagyon jól jött ebben a pillanatban, hogy Török tanár úr időt kért. Aztán sikerült ismét kézbevenni az irányítást. Amikor **46:33-as** állásnál megszólalt az időjelző gong, tizenkét lány borult boldogan egymás nyakába.

A bajnokság végeredménye: 1. TFSE, 2. OSC, 3. KSC, 4. Egri Tanárképző.

Nekem már csak az a feladatom maradt, hogy őszintén gratuláljak **Török György** tanár-edzőnek és külön-külön a lányoknak. Különösen értékessé teszi az eredményt. hogy a csapat zömmel első- és másodévesekből áll. És ha továbbra is ilyen lelkesen és akarással küzdenek az egyetem színeiért, a következő sikerek felé is nyitva az út.

—simor—

Újabb aranyérem

Immár harmadszor rendezik meg Egerben a felsőoktatási intézmények folklórfesztiválját. Egyetemünk táncscsoportja és zenekara is harmadszor nevezett az idén. Az előzőekről aranyéremmel tértek haza. Hát most mi lesz?

Az együttesek négy nagy csoportban léptek színpadra a Gárdonyi Géza Színházban. Az ország különböző pontjairól összesereglett fiatalok szószerint és átvitt értelemben is színes serege megkapó élményt nyújtott, nemcsak az érdeklődő közönségnek és az újonc csoporttagoknak, hanem az öregebb „szakmabelieknek" is.

Az este meghozta sokunk számára a fesztivál egyik legnagyszerűbb élményét. A Taverna pincéjében néhányszáz fiatal közös mulatozása, ha minőségben nem is, de mennyiségben és színességben (nem beszélve a hangerőről) vetekedett a Röpülj páva nagyszerű népdalsorozatával.

Együttesünk az első nap délutáni műsorában a zenekari két számmal — Gulyás: Végvárak zenéje; Vujicsics: Havasi képek —, a tánckar pedig négy újabb koreográfiájú tánccal, köztük a nagyon érdekes és modern szerkesztésű Pásztor-mikrokozmosszal és a marosbogáti Fülöp bácsi által megőrzött szép motivumokból összeállított verbunkkal szerepelt.

A második nap végére tulajdonképpen már összeállt számunkra a fesztivál rangjának, szintjének körülbelüli összképe, s a következő napra, illetve a zsürire várt, hogy elmondja, mit láttak a legszakértőbb szemek.

Aznap este közös bálon vettek részt a csoportok, s a változatosság kedvéért az éjszakát beatzenére táncoltuk végig.

A programnak volt néhány, a folklórtól eltérő eseménye is. A felsőoktatási intézmények kollégiumi önkormányzatáról folyt a kollégiumi titkárok tanácskozása. Másnap a KISZ-vezetők értekeztek a VB irányító munkájáról, a kulturfelelősök pedig a klubok kulturális rendezvényeiről. (Feltűnt, hogy egyetemünkről egyik illetékessel sem találkoztunk ott. ???)

Egyetemünk az előző évekhez méltóan ismét aranyérmet nyert.

A gáladélutánon majdnem minden együttes bemutatta egyik jól sikerült számát. Hogy milyen számokat láttunk? — lengyel polkát, horvát kolót, macedon lánytáncot, Fehér Anna népballada-feldolgozását, tatártáncot, táncot Skopje 63-as tragédiájáról, szirtakit, sváb keringőt stb., de a legtöbb tánc: friss, csárdás, verbunk, botoló, dübögő magyar tánc volt. Mind szép volt. Kár lett volna kihagyni bármelyiket is.

Végül, mivel nem dicsérni vagyok hivatott, sem pedig megköszönni az együttes művészeti vezetőjének, Náfrádi Lászlónak, ifjúsági vezetőjének, Mészáros Tamásnak, a zenekar és a tánckar tagjainak a sikeres szereplést, hát megköszönöm azt, hogy én is részt vehettem a fesztiválon, s hogy egy újabb nagyszerű élményt mondhatok magaménak.

Bakonyi Péter

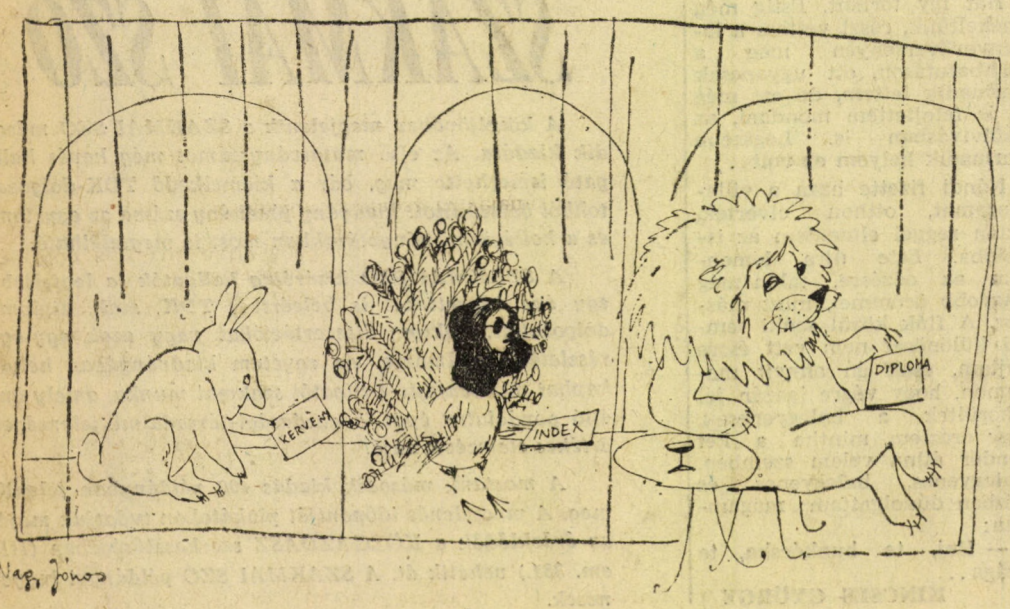

Címfotónkat Szuchy Ildikó I. éves hallgatóról Kulcsár József készítette

KÖZGAZDÁSZ

A Marx Károly Közgazdaságtudományi Egyetem lapja
Megjelenik kéthetenként a tanulmányi időszak alatt
Felelős szerkesztő: Kincses György
Budapest, IX., Dimitrov tér 8
Telefon: 186—850/138
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat
Készült a Szikra Lapnyomdában

LÁTTUK, HALLOTTUK, LOPTUK...

Az egyetemi reform e félévi hullámában jó néhány összevont előadáson nem lehet megállapítani, hogy ki másod-, illetve harmadéves. Az mindenesetre biztos, hogy aki nincs jelen az előadáson, az másod-, illetve harmadéves.

■

Jó, ne köszönj! Csak ismerd azt, akit nem ismersz meg!

■

Duál szimplex módszer, akcelerátor hatás, negatív korreláció — köszönöm, nekem nyugodtabb a Hárshegyen.

■

Az éjszakai újságokból értesültünk arról, hogy Y. W. tanárt, az I/171/b csoport felkelői elrabolták. Váltságdíjként valami rossz hangzású tankönyvet követelnek. Reméljük, senkinek sem forog veszélyben az élete. A tankönyv megjelenése után.

■

A tavaszi fáradtság tartott előadást a kettes előadóban.

■

Megint jönnek, kopogtatnak: több vizsganapot adjanak! A köt. irodalom áldja kendteket, szegény indexem beteg! (Bocsánat!)'

■

Álmodozó szemmel figyeljük a maxikusok és a minikusok vitáját. Marakodjanak csak, mi távolabbra látunk!

■

Nyílt titok: bolond lyukból, bolond szél fúj. De borravalóért!

■

Addig jó, ameddig öregszünk. Azután úgyis fiatalodunk, majd hirtelen megvénülünk. Ám ez nem tőlünk, hanem társalkodó partnerünktől függ.

■

Valld be, amit nem akarsz, s örökre hazugnak tartanak!

■

Állítólag az idén is pont azt az egyet fogják kérdezni a vizsgákon.

■

Miért bántjátok a naptárt? Ő is ember!

■

Üres jegyzeteket visszaváltunk! Hétfő, kedd, szerda, csütörtök, péntek, szombat és vasárnap kivételével, mindennap.

■

A hurrikánok nevének megváltoztatását követelik az amerikai nők. Mert ugye micsoda lehetetlen gondolattársítás a nő és a forgószél .....?

■

Őskori leletre bukkant a zsebében I. Á. egyetemi hallgató. Az ösztöndíjosztás idejéből származó törmelék a megfelelő helyre került.

■

Milyen képtelenségeket mondanak néha a közmondások! „Aki nem dolgozik, az ne is egyék!" Na jó, de valamit csák kell csinálni?!

■

Z. Y. rendszeresen lóg az élet iskolájából. Persze addig lóg, amíg úgy marad.

■

Világraszóló tudományos és technikai bravúr az órarend. Az elmaradottabb népek — pl. diákok — nem tudják felfogni ennek a jelentőségét.

■

Felszólítom a jövőt, hogy azonnal mutassa meg, amit a háta mögött tartogat! Vagy a kávézacchoz fordulok.

■

Márcsak azért is, mert a pénztárca a lélek tükre.

Tormai László